

BOOM

LIST UČENIKA SREDNJE ŠKOLE „STJEPAN IVŠIĆ”, ORAHOVICA
GODINA 16 ✦ BROJ 29 ✦ VELJAČA 2009.

**Neostvarena želja profesorice Pavice Kunac:
obnova kuće Stjepana Ivšića**

Kako izbjeći depresiju?

Ususret državnoj maturi

**Nagrada nepušačima:
izlet u Budimpeštu**

Riječ urednika

Dragi čitatelji, pred vama je novi broj BOOM-a, opsežniji, ljepši, sjajniji, a nadamo se i bolji od prethodnih.

I ove godine prisustvovali smo svim važnijim događanjima u našoj školi, posjetili mnoge književne susrete, popeli se na Ružicu Grad, obišli sve znamenitosti Orahovice.

Razgovarali smo s učenicima, profesorima, roditeljima, progovorili smo o depresiji, državnoj maturi, slikali vas u svečanim i opuštajućim trenucima...

Uložili smo mnogo truda i nadamo se da će vam se naše novine svidjeti, a mi ćemo se truditi da u budućnosti budemo još bolji, interesantniji i objektivniji.

Pozdrav iz uredništva BOOM-a.

Sadržaj

Državna matura 4

Razgovor s profesoricom
Snježanom Konopek 5

Naši heroji 6-7

Susreti s književnicima 8-9

Predstavljanje knjige 10

Božićna priredba 11

Razgovori

Profesorica Pavica Kunac
Profesor Anto Škraba 12-15

Naši talenti 16-19

Nagradno putovanje 20-21

Nezaboravno putovanje na
maturalac 22-23

Školski život

Natjecanje u kuhanju čobanca
Duga kosa na hodnicima škole 24-27

Nedostatak komunikacije

Kako izbjeći depresiju?
Problem homoseksualnosti 28-31

Glazba 32

Sport 33

Biserna prašina..... 34-35

4-5

**Državna matura
vratit će ozbiljnost i
dostojanstvo
srednjoškolskom
obrazovanju**

**20-21 Učenici 4.b razreda na nagradnom putovanju
u Budimpeštu**

12-13

**Neostvorena želja profesorice
Kunac nakon odlaska u
mirovinu: obnova kuće
svjetski poznatog
jezikoslovca Stjepana Ivšića**

**8-9 Ugostili smo
književnike Ivana
Aralicu i Miru Gavranu,
a u posjet nam je došao i
velikan hrvatskoga
glumišta Špiro
Guberina**

6-7 Heroji domovinskog rata Mile Dedaković Jastreba i Rolando Butković ispričali su nam svoje životne

16-19 Naše školske zvijezde

25 Svečano proslavljeni Dani kruha – dani zahvalnosti za plodove zemlje

Impressum:

BOOM

List učenika Srednje škole „Stjepan Ivšić“, Orahovica

Godina 16, broj 29

Nakladnik:

Srednja škola „Stjepan Ivšić“, Orahovica
Trg Tina Ujevića 1

Telefon 033/ 673 482

e-mail: ss-orahovica-501@skole.htnet.hr

Urednik: Domagoj Klepač

U izradi sudjelovali:

Sonja Balaž, Jelena Bogojević, Svetlana Bogojević, Denis Brbot, Stefani Budim, Filip Gregurić, Tamara Jeger, Nikola Kašić, Tena Kelava, Matea Kovač, Tena Krmpotić, Daniel Lazar, Lucija Marčinković, Marina Marinović, Mirna Marković, Matko Maršić, Tanja Medved, Ivana Metić, Mirela Mikičević, Borna Mimić, Josip Nekić, Ana Nemeć, Filip Nemeć, Mateja Perković, Borna Pelić, Ines Prelog, Tamara Prelog, Sara Steiner, Danijel Šalković, Tihana Špoljarić, Marijana Varjačić, Ana-Marija Zubčić

Voditeljica: Ivana Bešlić, prof.

Grafička priprema: Domagoj Klepač, Matea Kovač, Matko Maršić, Mirela Mikičević, Katarina Minarik, Ana Nemeć

Tisak: Grafoprojekt Virovitica

Sponzori: Grad Orahovica

Papuk d.o.o. Orahovica

Radlovac IGM d.d. Orahovica

Fotografija na naslovnoj stranici: učenici 4.b razreda u Budimpešti

Fotografija na zadnjoj stranici: učenici 3.c razreda na srednjovjekovnoj utvrđi Ružica Grad

Učenici i dalje u nedostatku podataka o provedbi *velikoga ispita*

Državna matura – zašto joj se većina ne veseli?

Donošenjem Pravilnika o polaganju državne mature vlada je, kako ona smatra, riješila sve nejasnoće u vezi polaganja ispita državne mature, no mnogi učenici smatraju da je pravilnik dosta nejasan te da ga još treba doraditi.

Pravilnik o polaganju državne mature donesen je 4. kolovoza 2008., a na snagu je stupio 30. kolovoza iste godine. U tom Pravilniku donesena je zakonska odluka da svi učenici gimnazijskih program svoje obrazovanje u srednjoj školi završavaju polaganjem državne mature, kao i oni strukovnih četverogodišnjih škola koji žele nastaviti obrazovanje.

Donošenjem tog pravilnika vlada je, kako ona smatra, riješila sve

nejasnoće u vezi polaganja ispita državne mature, no mnogi učenici smatraju da je pravilnik dosta nejasan te da ga još treba doraditi.

Upravo se zbog toga učenici bune i ne žele polagati državnu maturu dok god im se na jasan i precizan način ne objasne svi pa i najmanji detalji vezani uz polaganje ispita državne mature.

Ministarstvo je problem pokušalo riješiti izdavanjem knjižice *Ususret državnoj maturi* u kojoj navode određene, ali opet nedovoljne podatke o polaganju istoga ispita.

Krenuvši od popisa fakulteta i potrebnih predmeta za upis na iste pa sve do nekih manjih detalja, uočene su mnoge nejasnoće i propusti. Pa je tako na primjer za sve fakultete na zadarskom sveučilištu izborni dio mature bilo koji predmet koji učenik odabere, a za studije

u Zagrebu i Osijeku potrebni su različiti uvjeti. Takve sitnice zbunjuju učenike i oni traže odgovore od ministarstva. Možda bi bilo najbolje odgađanje njezinog polaganja do usavršavanja svih detalja ili, što bi bilo još bolje, razjašnjavanje svih nejasnoće jer je ideja o državnoj maturi uistinu dobra i sviđa se većini, ali njezina provedba zasad se još uvijek čini previše komplicirana.

Mirna Marković, 3.a

polagati državnu maturu.

Glumimo kako nema straha.

Svakoga dana suočavamo se s novim informacijama koje uvijek pobijaju one koje smo već usvojili. U moru takvih, već smo se pogubili i više nismo sigurni ni u što. Ipak, još uvijek se pretvaramo.

Još uvijek hrabro koračamo prema tom posebnom cilju, spremni za posljednju bitku.

Profesori glume zajedno s nama. Ali profesori su lošiji glumci. Prepoznavamo strah u njihovim očima i govoru tijela.

U svakodnevnom prenošenju novih informacija vidimo njihovu sumnju o mogućnosti ishoda te posljednje bitke.

Govore nam kako nema razloga za strah, kako će sve dobro proći.

Upisat ćemo fakultet koji želimo. Samo nas trebaju testirati. Samo trebamo probiti led. Samo trebamo sve marljivo naučiti. Samo trebamo znati da nam o tome ovisi budućnost, naši snovi i naš život!

Pripadnik sam generacije koja će sudjelovati u velikoj izmjeni hrvatskoga srednjoškolskog sustava. Sljedeće školske godine polagat ćemo državnu maturu. Nema više ocjenjivanja maturalnoga rada ili brzoga polaganja prijernih ispita. Dogodit će se to još samo jedanput, prije našega odlaska. Pripadam generaciji koja će prva u povijesti Republike Hrvatske

No mi još uvijek nismo sigurni o pobjedniku te bitke. Nisu nas naučili kako pobijediti glavnoga neprijatelja.

Ne znamo kako poraziti strah.

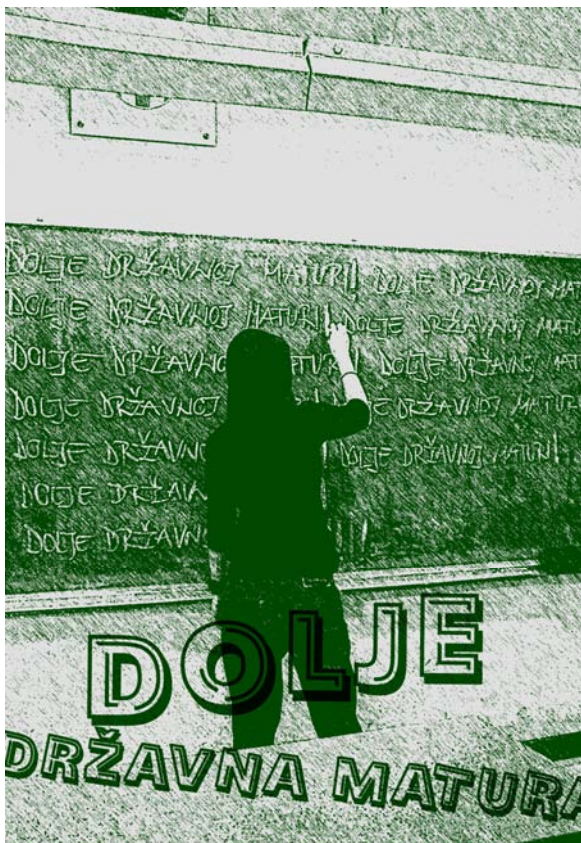
Matko Maršić, 3.b

U očima jednog srednjoškolca

Posljednja bitka

Govore nam kako nema razloga za strah, kako će sve dobro proći. Upisat ćemo fakultet koji želimo. Samo nas trebaju testirati. Samo trebamo probiti led. Samo trebamo sve marljivo naučiti. Samo trebamo znati da nam o tome ovisi budućnost, naši snovi i naš život!

Pripadnik sam generacije koja će sudjelovati u velikoj izmjeni hrvatskoga srednjoškolskog sustava. Sljedeće školske godine polagat ćemo državnu maturu. Nema više ocjenjivanja maturalnoga rada ili brzoga polaganja prijernih ispita. Dogodit će se to još samo jedanput, prije našega odlaska. Pripadam generaciji koja će prva u povijesti Republike Hrvatske

Nadamo se da više neće biti potrebe za ovakvim porukama

Razgovor s ispitnom koordinatoricom

Snježana Konopek

DRŽAVNA MATURA VRATIT ĆE
OZBILJNOST I DOSTOJANSTVO
SREDNJOŠKOLSKOM
OBRAZOVANJU

Naši učenici nisu bili na prijemnom ispitu i ne znaju koju nelagodu on donosi. Svi mi koji smo to prošli, sjećamo se neizvjesnosti novoga grada, velikih hodnika strane zgrade, nepoznatih lica, pitanja tko je predsjednik neke afričke države, koliko je proizvedeno čokolade na Novom Zelandu 1973...čekanja pred vratima da se izvjesi lista, pomicanja "crte", plaćanja prijava ... Alternativa svemu tome polaganje je ispita u svojoj školi, pitanja koja smo zajedno proradili, poznata lica, poznata zgrada i povećana suma novca koja ostaje u džepu.

Profesorica Konopek uvijek je na raspolaganju učenicima

Strah, sumnja, neizvjesnost...razlozi su zbog kojih nam je o državnoj maturi progovorila i ispitna koordinatorica naše škole, profesorica Snježana Konopek. Od početka je uključena u novi projekt i smatra ga velikim korakom u srednjoškolskom obrazovanju. Naglašava da državna matura nije postavljena tako da otkrije učeničko neznanje, već im pomaže da prepoznaju poznate činjenice, da pokažu svoje znanje.

Smatram da je državna matura veliki korak koje je učinilo hrvatsko školstvo. Ona bi trebala vratiti potrebnu ozbiljnost i dostojanstvo našem srednjoškolskom obrazovanju. Znam da se iza tih fraza krije učenički strah i nelagoda, ali iskreno podržavam projekt i mislim da će učenicima donijeti samo dobro.

U projekt državne mature uključena sam od početka kao ispitni koordinator. Žao mi je što je propao prvi pokušaj mature, jer smatram da je generacija naših sadašnjih maturanata bila najspremnija za njeno polaganje i s njima se najviše radilo na samom provođenju ispita. Mogu reći da su postigli vrlo dobre rezultate u trećem razredu kada su već znali da na maturu neće ići, kada više nije bilo nikakve motivacije osim možda ne iznevjeriti sebe i svoje profesore. Naši učenici bili su iznad prosjeka države iz hrvatskoga i oko prosjeka iz stranoga jezika. Slabiji rezultat bio je iz matematike, ali napomenula bih da su svi izabrali matematiku na višoj razini, a možda će dvadeset posto učenika birati tehničke i prirodosnanstvene fakultete ovoga ljeta. Rezultati izbornih predmeta također su bili iznad svih očekivanja. Učenici trećeg a i b preuzeli su ulogu "ledolomca". Znam da ih je strah, da imaju osjećaj nemoći i nelagode koji uvijek donosi nešto novo i nepoznato, ali isto sam tako uvjeren da će već ove godine nakon nacionalnih ispita biti puno

sigurniji i u sebe i u svoje znanje. To je generacija vrlo dobrih i savjesnih učenika i zbog toga ih je vjerojatno i toliko strah. Državna matura donosi nelagodu i nastavnicima, pogotovo onima koji predaju ključne predmete (hrvatski, strani jezik i matematika) jer njih moraju položiti svi bez obzira na afinitete, ali nakon provedenih ispita vjerujem da će i oni osjećati ponos jer su njihovi učenici bili uspješni.

Naši učenici nisu bili na prijemnom ispitu i ne znaju koju nelagodu on donosi. Svi mi koji smo to prošli, sjećamo se neizvjesnosti novoga grada, velikih hodnika strane zgrade, nepoznatih lica, pitanja tko je predsjednik neke afričke države, koliko je proizvedeno čokolade na Novom Zelandu 1973...čekanja pred vratima da se izvjesi lista, pomicanja "crte", plaćanja prijava ... Alternativa svemu tome polaganje je ispita u svojoj školi, pitanja koja smo zajedno proradili, poznata lica, poznata zgrada i povećana suma novca koja ostaje u džepu.

Sve što vam ne bude jasno nakon probne mature pitat ćete!

Kada sve završi vjerujem da ćemo svi biti ponosni jer je baš vaša generacija bila prva koja je uspješno položila državnu maturu!

Ispitni koordinator: Snježana Konopek, prof.

Književna večer s Rolandom Butkovićem

Mjesec hrvatske knjige obilježio i književnik iz Zelengrada

Autor je u zajedničkom druženju progovorio iskreno, toplo i spontano o svojim tugama i radostima, o malim i velikim tajnama, razočaranjima, ljubavi i nadanju. On zna što znači težak život, a još uvijek ga voli, prašta i zaboravlja mržnju, raduje se malim stvarima.

Rolando Butković samo je jedan od književnika u nizu koji nas je počastio svojim dolaskom. Književni se susret dogodio 23. listopada 2008. u 18.00 sati u našoj školi. Kratkim smo programom dočekali našega dragog gosta nakon čega je rekao da mu je uvijek zadovoljstvo doći u naš mali grad i kako je posebno sretan što će se predstaviti nešto mlađoj publici, naravno nama učenicima. Kada nam se obratio, iznenadio nas je svojim velikim srcem, svojom dobrotom i sposobnošću za praštanjem. U ugodnome druženju, osim književnoga djelovanja, saznali smo i neke pojedinosti iz piščeva života. Rođen je u Našicama (svome Zelengradu) 6. listopada 1965. godine. Kao dječak sanjao je da će postati nogometaš, volio je Arsenovu pjesmu *Ne daj se Ines*. Zbog gripe i posuđene bilježnice svoje simpatije, koja je na koricama ispisala riječi pjesme *Tople usne žene*, zavolio je *Azru*. Rolando je živio, živio mladost. Prve ljubavi, služenje vojske u Beogradu, razočaravajući koncert *Bijelog dugmeta*, prva zapaljena cigareta, mnoštvo prijatelja i spremnost da se zaneseno gleda svijet dok ti je pogled uperen u visine.

Književni susret bio je otvoren za sve, a puno je onih koji su i nakon njega htjeli izmijeniti pokoju riječ s književnikom i fotografirati se za uspomenu

Iako je na onoj od životnih prekretnica, kako se često naziva prag dvadesetih godina, pomislio kako će mu jedna od životnih sudbina postati poljoprivreda te je čak i upisao taj fakultet, na kraju se dogodilo da je polje slavonske ravnice zamijenio svojom pjesničkom radionicom. To se ipak

Rolando Butković tijekom predavljanja svojih knjiga

pokazalo kreativnijim rješenjem, no put od jednoga do drugoga nije bio nimalo jednostavan niti lagan. Sreća, nesreća i sudbina umiješale su tu svoje prste.

Koban dan, 14. kolovoza 1991., pokazao mu je koliko život može biti okrutan, hladan i neumoljiv. Kao pripadnik Zbora narodne garde, biva ranjen i trajno gubi vid. Dogodilo se to baš u Orahovici, na Merkeru, sjedištu 128. brigade. Tako Rolando i Orahovica imaju dio zajedničke sudbine te teške '91. godine.

Kad je trajni gubitak vida postao dio njegove surove stvarnosti, počinje jedno novo razdoblje njegova života, u kojem postajemo svjedoci stvaralačkoga dara ovog našeg pjesnika.

Rolando je u zajedničkom druženju progovorio iskreno, toplo i spontano o svojim tugama i svojim radostima, o malim i velikim tajnama, razočaranjima, ljubavi i nadanju. On zna što znači težak život, a još uvijek ga voli, prašta i zaboravlja mržnju, raduje se malim stvarima. Progovorio je i o svojoj tragediji te je istaknuo kako nikoga ne mrzi i ne osuđuje.

Od 1992. pa do 2007. godine vodio je i uređivao emisiju *Mjesto pod suncem*, Radija Našice. Objavio je dvije zbirke pjesama *O mraku i drugim lijepim stvarima* i *Laganini blues* te *Kolibu od blata*, zbirku proze i stihova. Autor je i triju kazališnih predstave *Barem dva puta tjedno*, *Pola viagre* i *Peti ortak* u kojima se ogledao i kao glumac.

Na pitanje iz publike ima li želju opet posjetiti Beograd, o kojemu je u svojoj knjizi pisao s velikim oduševljenjem i divljenjem, rekao nam je kako to planira učiniti i da ratna zbivanja nisu utjecala na to da dugi niz godina nije bio u tome gradu. Zamolili smo ga da nam odrecitira neku od svojih pjesama što je on naravno učinio sa zadovoljstvom. Na kraju mogu samo reći da mi je iznimna čast (a vjerujem i svima onima koji su se toga dana našli u našoj školi) što sam imala priliku upoznati ovako velikog čovjeka koji nam je pokazao da nikada ne smijemo odustati, da iz svakog poraza moramo izaći još jači, da je vrijedno živjeti, imati prijatelja, radovati se sasvim malim, običnim stvarima i nikada ne klonuti.

Ana-Marija Zubčić, 3.b

Našu školu posjetio zapovjednik obrane grada Vukovara Mile Dedaković - Jastreba

HEROJ VUKOVARA U ORAHOVICI

Povodom 17. obljetnice pada Vukovara u školi smo ugostili jednoga od heroja i zapovjednika obrane toga grada, Milu Dedakovića - Jastreba. Posjetio nas je 4. studenoga 2008., a u našoj su ga društvenoj dvorani, osim učenika, dočekali i brojni građani koji su željeli čuti kako se Vukovar branio tih ratnih godina.

Mile Dedaković predstavio je svoju Knjigu *Bitka za Vukovar*

Sedamnaesta obljetnica pada Vukovara obilježena je 18. studenoga 2008. g. Vrijeme je to kada se prisjećamo teških dana, brojnih nevinih žrtava, uplakane djece, straha, očaja i nemoći. Koliko god bilo teško i bolno prisjetiti se toga razdoblja, nikada ne smijemo zaboraviti Vukovar, ne smijemo zaboraviti sve one koji su utkali svoje ime u obranu domovine.

I mi smo na svoj način odali počast tome gradu - u školi smo ugostili jednoga od heroja i zapovjednika obrane Vukovara, Milu Dedakovića - Jastreba. Posjetio nas je 4. studenoga 2008., a u našoj su ga društvenoj dvorani, osim učenika, dočekali i brojni građani koji su željeli čuti kako se Vukovar branio tih ratnih godina. Naši su učenici tom prilikom pročitali nekoliko radova u kojima su izrazili svoje mišljenje o najtežim danima koji su pogodili našu zemlju.

Mile Dedaković za vrijeme rata bio je na mnogim bojištima i borio se za svoju domovinu. Govorio nam je o teškim danima provedenima na bojištu te nam je predstavio i svoju knjigu pod imenom *Bitka za Vukovar* koju je pripremao nešto više od pet godina. U njoj je detaljno, uz mnoge zemljovide i fotografije opisan njegov život i najveća bitka u hrvatskoj povijesti – bitka za Vukovar! Ovako piše o gradu heroju:

Vukovar se doista branio životima branitelja i njegovih sugrađana. Padom grada i protjerivanjem hrvatskoga stanovništva, u ranjenom, razorenom Vukovaru prestaje život. Čak su i ptice otišle iz grada. Moćni, mutni Dunav i dalje je nijemo tekao prema Crnom moru, povremeno zastajkujući, kao da očekuje vukovarske ribiče i šetače na svojim obalama koje je gledao kako se izmjenjuju kroz stoljeća. Ali njih više nije bilo. Prognani su, pobijeni, zarobljeni. Gradom su carevale ruševine, pustoš i tuga.

Uvijek će gorjeti svjetla Vukovara i nitko ih neće i ne može ugasiti. Ona će osvjetljavati sve one kojih više nema, ali i one koji su svojom hrabrošću zadužili Hrvatsku. Pravi heroji Vukovara ostali su na svojim ognjištima i branili svoj dom. I nije važno ako su imali sedamdeset ili osamdeset godina, nije važno ako su imali deset ili jedanaest, ako nisu znali držati pušku u ruci i nisu razumjeli zašto im netko krađe djetinjstvo. Pravi heroji Vukovara voljeli su svoj grad. Zato će zauvijek svijetliti svjetla Vukovara. Zbog jedne Sanje koja je tada imala samo jedanaest godina, zbog jedne Marije koja sanja o djetinjstvu u kome je imala oca i majku, zbog Siniše Glavaševića i njegove poruke upućene svijetu: *Zaustavite rat, zaustavite vrijeme ako ne stignete dati najmlađima sve što im treba da odrastu u čistoj ljepoti. Jer za ovo što se događa nisu oni krivi. Ljudi, ovdje umiru djeca, zaustavite rat! Zauvijek će svijetliti svjetla Vukovara i tim svjetlom osvjetljavati njegove branitelje. I nikada nije kasno da im kažemo hvala, jer oni su braneći Vukovar obranili Hrvatsku.*

Pošto smo mi učenici o Domovinskom ratu mogli samo čitati iz knjiga ili na malim ekranima gledati potresne priče ljudi koji su proživjeli svu strahotu toga vremena, ratna priča gospodina Dedakovića bila nam je iznimno zanimljiva, ali i poučna. Zbog toga su i uslijedila brojna pitanja iz publike na koja je naš gost neumorno odgovarao. Saznali smo kako je izgledala istočna Slavonija te '91. godine, tko je sve sudjelovao u obrani Vukovara, kako je bila opremljena naša vojska. Bilo je zanimljivo slušati i o samoj ulozi koja je dodijeljena zapovjedniku – osmišljavanje i organiziranje obrane grada, zaštita građana te preživljavanje u iznimno teškim uvjetima.

Zanimalo nas je i što danas zapovjednik osjeća kada se sjeti ratnih strahota, a odgovor glasi: *Nema mržnje, možda samo indiferentnost prema onima koji su nam uradili zlo.*

Spomenuo je brojna imena koja će zauvijek ostati zapamćena, a posebno je istaknuo jedno: Blago Zadro. O danu kada je poginuo napisao je: *Toga je dana otišao prvi među najboljima...*

Na kraju druženja zahvalili smo gospodinu Dedakoviću što je pristao doći u našu školu podijeliti s nama svoju životnu priču.

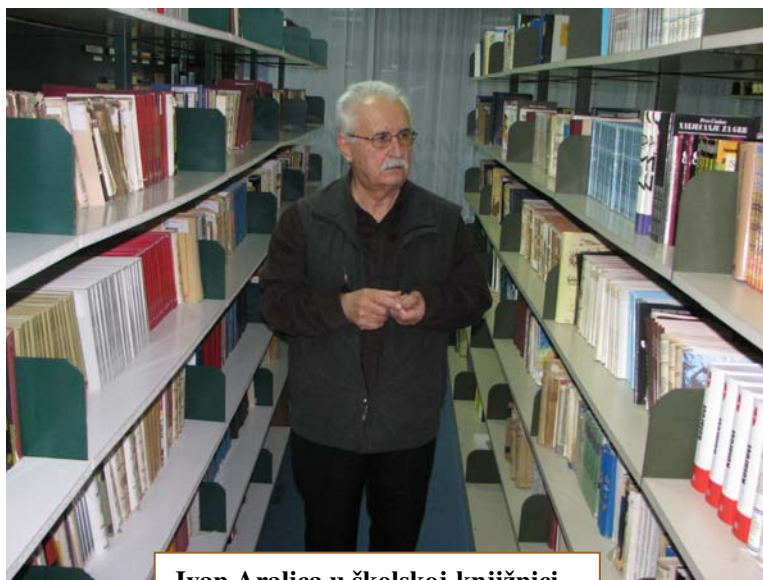
Marijana Varjačić, 3.b

Susret s književnikom

Ivan Aralica

Uvijek nam je drago kad u našoj školi možemo ugostiti velikane lijepe riječi. Književnik i akademik Ivan Aralica zauzima posebno mjesto u hrvatskoj književnosti. Posjetio nas je 23. listopada i pred punom društvenom dvoranom progovorio o svojim djelima i životu. Njegovi povijesni romani oživjeli su jedno vrijeme vrlo bitno za hrvatski narod i progovorili su o teškoćama s kojima su se naši ljudi susretali. Ljudske sudbine prikazane su epski široko, a vrijednost njegovih djela izvire iz jezičnoga bogatstva zasnovanoga na arhaičnom leksiku posuđenom iz starih kronika i putopisa, koji se miješa sa suvremenim književnim jezikom. Aralica je govorio o svojim najznačajnijim djelima, a to su: *Konjanik*, *Put bez sna*, *Psi u trgovištu*, *Duše robova*, *Četverored*, *Život sa stricem*. Mnoga od ovih djela poslužila su kao predložak za film, a sam Ivan Aralica bio je pisac scenarija.

Ivan Aralica u školskoj knjižnici

Izdvojit ćemo neke od odgovora na postavljena pitanja Ivanu Aralici:

■ **Često vas uspoređuju s Andrićem i Selimovićem. Možete li nam reći što mislite o tome?**

- Neobično cijenim i uvažavam ove velikane književne riječi. Mislim da ove usporedbe dolaze zbog slične tematike o kojoj smo pisali u našim djelima. Ipak, mislim, da se naši prozni izrazi razlikuju. Andrić piše o svom doživljaju Bosne kroz dugi vremenski period, progovarajući o odnosu među narodima na ovome području. Ja u svojim povijesnim djelima pratim seobu Hrvata iz središnje Bosne u Hrvatsku, ali se, osim tematikom, od navedenih pisaca razlikujem i stilom i izrazom.

■ **Koje vam je vaše djelo najdraže?**

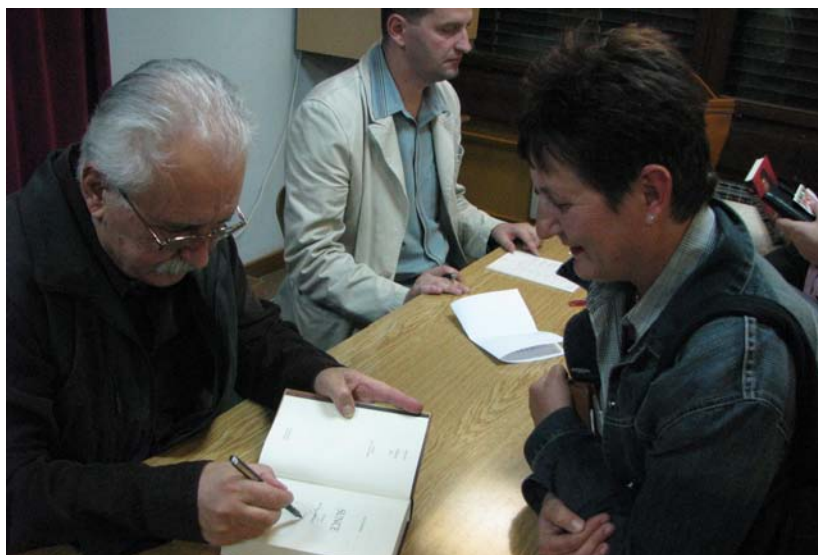
- Teško mi je bilo koje djelo izdvojiti. Svakome svome ostvarenju posvetio sam mnogo truda i vremena i uz svako od njih vežu me lijepe uspomene.

■ **Kojega našega književnika najviše cijenite?**

Poštujem rad mnogih naših književnika, ali vam mogu reći da sam o povijesti svoga naroda najviše naučio od našega pokojnoga predsjednika Franje Tuđmana. Impresionirala su me njegova *Bespuća*, njegovi komentari, ali i ljubav koju je u svoje djelo uložio. Ovo je djelo neprocjenjive vrijednosti.

■ **Jeste li sudjelovali u pisanju scenarija za koje su vaša djela poslužila kao predlošci?**

- Pisao sam dosta scenarija, uglavnom na zamolbu prijatelja koji su filmove režirali. Drago mi je da su mnoge ekranizacije mojih djela postale vrlo popularne kao što su to *Život sa stricem*, *Konjanik*. Ali rad na scenariju nije mi drag jer ja sam navikao na drugačiji način pisanja, a scenariji nemaju u sebi onaj izazov i snagu koju imaju književna djela.

Tajnica naše škole, Nevenka Matković rado prisustvuje književnim susretima

Ivan Aralica iznenadio se kada je završio s predstavljanjem knjiga jer su ga mnogi od prisutnih posjetitelja zamolili da im potpiše svoju knjigu. Nasmijao se i rekao da nije došao torbariti, već je prihvatio naš poziv poštujući našu želju da nam kaže nekoliko riječi o sebi i svome književnom djelu. Bilo mu je neobično drago kad su mu prisutni maturanti rekli da vole njegove romane i postavljali mu pitanja o predlošcima za pojedine likove iz njegovih djela. Susret s velikim književnikom ipak je završio potpisivanjem knjiga koje su mnogi od nas željeli imati u svojoj knjižnici.

Mateja Perković, 4.a

12. siječnja ove godine ugostili smo poznatoga književnika

Miro Gavran

Miro Gavran dokazao je da su veliki ljudi pristupačni i jednostavni. Svima nama izgledalo je kao da razgovaramo sa starim prijateljem.

Književnik je istaknuo da je knjiga najbolji prijatelj koji te nikada neće iznevjeriti

Umjesto dosadnih zadataka iz fizike i matematike, kemijskih formula ili lektire mi smo drugo polugodište započeli književnim susretom. U goste nam je došao poznati književnik Miro Gavran i istinski nas oduševio. Jednostavno i simpatično predstavio nam je neka od svojih poznatih djela, a nas je najviše oduševio ulomak iz djela *Profesorica iz snova*. Dokazao je još nešto: veliki su ljudi pristupačni i jednostavni. Svima nama je izgledalo kao da razgovaramo s prijateljem, a ne s čovjekom koji je napisao niz djela od kojih su neka na kazališnim daskama doživjela više od 180 premijera širom svijeta. Svi se sjećamo njegovih prozih djela: *Svašta u mojoj glavi*, *Kako je tata osvojio mamu*, *Zaljubljen do ušiju*, *Pokušaj zaboraviti*, *Profesorica iz snova*, djela koja su dobila dvadeset književnih nagrada u zemlji i inozemstvu, a među njima je i nagrada „CENTRAL EUROPEAN TIME“, koja se svake godine dodjeljuje najboljem srednjoeuropskom piscu u Budimpešti te nagradu **EUROPSKI KRUG** za afirmaciju europskih vrijednosti u književnim tekstovima.

Domagoj Klepač, 3.b

Nema malih uloga ako ih glume veliki glumci

Špiro Guberina

Nezaboravni Strikan iz Veloga Mista

Susretu s nezaboravnim Strikanom svi smo se radovali. Upravo se nedavno reprizirala serija *Velo Misto* i mogli smo uživati u izvrsnoj glumi Špire Guberine. Već na ulazu u dvoranu iznenadila nas je njegova vitalnost i nismo mogli vjerovati da veliki glumac slavi pedeset godina glumačkoga rada i sedamdeset i pet godina života. Gledali smo ulomke iz njegovih najpoznatijih uloga koje je ostvario u *Jelenku* (svi smo bili oduševljeni), *Prosjacima* i *sinovima*, *Dundu Maroju*, *Velom Mistu*. Špiro je izmamio mnogo smijeha u dvorani, ali i pokoju suzu svojom životnom pričom. Iskren i spontan vodio nas je svojim životnim putem ispričavši nam jednu iskrenu priču o poštenom čovjeku koji je čitav život posvetio glumi.

Domagoj Klepač, 3.b

Ogranak Matice hrvatske Orahovica predstavio knjigu Ive Mažurana

Srednjovjekovna tvrđava, utvrđeni dvor, trgovište i grad

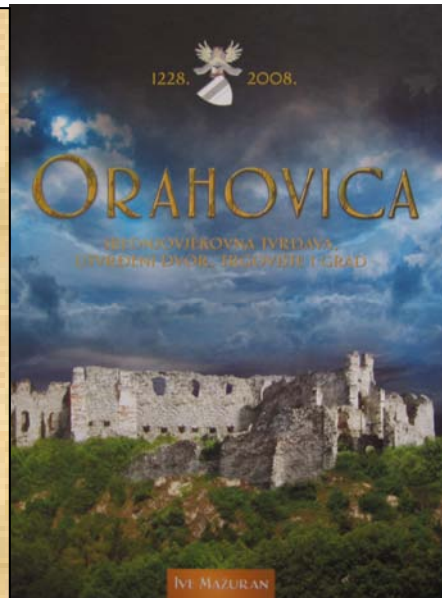
Predstavljanje knjige održano je povodom obilježavanja 780. obljetnice od prvoga spomena Orahovice u odmaralištu crvenoga križa na Mercuru u Orahovici.

Kolekcija knjiga Matice hrvatske 21. studenoga 2008. postala je brojnija za jednoga novog člana, knjigu dr. Ive Mažurana *Orahovica 1228. – 2008.* Predstavljanje knjige održano je povodom obilježavanja 780. obljetnice od prvoga spomena Orahovice u odmaralištu crvenoga križa na Mercuru u Orahovici. Knjiga je zapravo povjesnica Orahovice koja na temelju arhivske građe i povijesnih izvora iznosi neke nove nepoznate pojedinosti te proširuje već poznate spoznaje o gradu Orahovici i njezinoj ulozi u hrvatskoj povijesti. Prožeta je opsežnim tekstovima, brojnim slikovnim priložima i crtežima, preslikama najvažnijih isprava i popisom stanovnika.

Sadržaj knjige

Na samome početku autor nas uvodi u orahovačko srednjovjekovlje nakon čega saznajemo kako je grad izgledao pod turskom vladavinom. Razjašnjeni su i podaci vezani uz vlasnike vlastelinstva Orahovica – obitelj Mihalović. Završni dijelovi knjige pripadaju prikazu Orahovice kroz 18., 19. i 20. stoljeće.

Knjiga je zapravo povjesnica Orahovice koja na temelju arhivske građe i povijesnih izvora iznosi neke nove nepoznate pojedinosti te proširuje već poznate spoznaje o gradu Orahovici i njezinoj ulozi u hrvatskoj povijesti. Prožeta je opsežnim tekstovima, brojnim slikovnim priložima i crtežima, preslikama najvažnijih isprava i popisom stanovnika.

neobjavljeno i dosada nepoznato. I prije nego što smo imali priliku vidjeti i pročitati knjigu, iz njegovih smo riječi mogli zaključiti kako je ovo veliki doprinos ne samo Orahovici i njezinim građanima, već i cjelokupnoj povijesti

O predstavljanju

Predstavljanju su prisustvovali sam autor knjige, dr. Ive Mažuran, potpredsjednik Matice hrvatske Stjepan Sučić, gradonačelnik Orahovice, Josip Nemeć te mnogi drugi gosti. Najzanimljivije je bilo obraćanje samoga autora koji je pojasnio proces nastanka knjige. Podijelio je s nama sve poteškoće s kojima se susretao prilikom pronalaženja potrebnih podataka, ali i sreću kada bi naišao na nešto još

hrvatskoga naroda u što boljem rasvjetljavanju povijesnih činjenica i razvoja hrvatskih krajeva.

Mnogi su poželjeli imati vlastiti primjerak

knjige, a njezin je autor svakome napisao nekoliko riječi za uspomenu

Dosadašnji samo ženski školski zbor dobio je muško pojačanje

Naš doprinos

Na priredbi je sudjelovao i naš školski zbor, bogatiji za nekoliko novih članova, koji je pod vodstvom profesora Ante Škrabe pjesmom zasigurno uljepšao čitavu svečanost.

Domagoj Klepač, 3.b

Naši su učenici toplim riječima i pjesmom svim učenicima i profesorima zaželjeli sretan Božić

Božićna priredba u našoj školi

I ove su godine učenici naše škole svečanom priredbom obilježili dolazak Božića. Program je osmislila profesorica Gorana Zorc uz pomoć profesora Ante Škrabe koji je ravnao školskim zborom. U realizaciji su sudjelovali brojni učenici koji su pjesmom, plesom i prigodnim recitacijama uveselili sve prisutne te unijeli duh Božića u svačije srce.

Da radost Božića oživi u svakome od nas pobrinuli su se Marina Marinović, David Pelić i Sara Steiner

Kako su tekle pripreme

U pripremi ovogodišnje božićne priredbe s veseljem smo pomogli našoj profesorici Gorani Zorc. Imali smo bezbroj ideja koje smo nastojali spojiti u cjelinu, a najbolje je od svega što smo u svemu ravnopravno sudjelovali. Na probama je bilo puno smijeha i zabave. Ali i naporno smo radili kako bismo unijeli Božić u svačije srce. Na dan priredbe svi smo bili užurbani. Za vrijeme odmora posjećivali su nas ostali učenici koji su s nestrpljenjem čekali 17 sati kako bi vidjeli što smo im ove godine pripremili. Uređivali smo pozornicu, zadnji put ponavljali tekst, a trema je rasla... Bilo nas je strah da ćemo pogriješiti. Bilo je tu pjesme, plesa... Kad je priredba počela, trema je polako nestajala. Za to je zaslužna i publika koja nas je čitavo vrijeme bodrila pljeskom, a njihova nasmijana i vesela lica puno su nam značila. Na kraju priredbe pjesmom smo svima poželjeli sretan Božić i mnogo sreće do nekog novog susreta.

Marina Marinović i Sara Steiner, 2.b

Božić je najljepši blagdan u godini. Kada se počnemo pripremati za priredbu posvećenu ovome blagdanu, sve je nekako toplo, atmosfera je puna pozitivnoga ozračja. Svima nama je čast i zadovoljstvo kada možemo sudjelovati u realizaciji programa, kada lijepom riječju, stihom ili glazbom možemo uveličati svečane trenutke posvećene Božiću.

Izvedbu priredbe uveličali su nam i mnogi dragi gosti. Među njima bila je i naša profesorica Pavica Kunac, koja je od 1. rujna u mirovini. Njezine pozitivne kritike bile su nam neobično drage, a nadamo se da će nam i u budućnosti biti uvijek dragi gost.

Priredbi su prisustvovali i mnogobrojni roditelji. Primijetili smo i ponos roditelja čija su djeca bili izvođači na priredbi, a u oku jedne mame zablistala je i suza. Bila je ponosna na svoju Antonelu.

Pravo oduševljenje izazvali su Božo Talan i Tomislav Barić predvođeni Danijelom Totom

Voditeljska uloga povjerena je Suzani Stojković i Sanjinu Stuparu

1. rujna 2008. godine naša je profesorica otišla u zasluženu mirovinu

Pavica Kunac

- RAD S DJECOM OPLEMENJUJE ČOVJEKA

Osjećam se zadovoljnom i sretnom jer sam ispunila dug vijek u radu s mladim ljudima koje sam učila i od kojih sam i ja mnogo naučila. Susreti s novim generacijama, kao i sa starim, unose profesoru dah novoga života i potvrdu da ništa nije uzaludno ili zaboravljeno. Zato uvijek ostaju želje.

Nakon 46 godina rada u prosvjeti profesorica Pavica Kunac 1. rujna 2008. godine otišla je u zasluženu mirovinu. Mnoge generacije pamtit će njezinu ljubav prema lijepoj riječi, korektan odnos prema učenicima bez povišene riječi i negativnih emocija, spremnost da pomogne... Iznad svega pamtit ćemo izvrsne recitatorsko-scenske nastupe koje je ona osmišljavala i koji su svaki za sebe bili mala remek-djela.

■ **Budući da odlazite nakon dugogodišnjeg rada u školi, odlazite li sretni ili biste željeli ostvariti još neke želje koje su Vam ostale neispunjene?**

- Moji su osjećaji obostrani. Osjećam se zadovoljnom i sretnom jer sam ispunila dug vijek u radu s mladim ljudima koje sam učila i od kojih sam i ja mnogo naučila. Susreti s novim generacijama, kao i sa starim, unose profesoru dah novoga života i potvrdu da ništa nije uzaludno ili zaboravljeno. Zato uvijek ostaju želje.

■ **Vi ste bili autor preimenovanja naše škole koja danas nosi ime „Stjepan Ivšić“. Bilo je to za nas davne 1994. godine. Koji su bili vaši poticaji?**

- U srednju školu, u Orahovicu, došla sam nakon istraživačkoga rada na govornom području ovoga kraja i uvjerala se da je Orahovica najčišća jezična oaza književnoga štokavskog narječja širega govornog područja. Stoga nije čudo da se baš tu rodio

najveći svjetski slavist, jezikoslovac Stjepan Ivšić. **Velika mi je čast bila predavati jezik na toj školi u gradu koji je iznjedrio takvog velikana hrvatske riječi, a još i mnoga druga velika imena.** Ideja da i škola nosi njegovo ime bila mi je velika želja i čast koju nije bilo lako ostvariti.

Trebalo je dogovor još samo osmisliti i dobiti za nj dozvolu u školi i tadašnjoj službenoj politici.

■ **Koji su bili vaši prvi koraci i kako ste uspjeli doći do cilja?**

- Da bi se ostvarila tako velika ideja bilo je potrebno uložiti puno truda i povjerenja sredine u kojoj živiš i radiš. S velikim žarom krenula sam na

posao 1984. godine. Bila je to godina koja je trebala obilježiti stotu obljetnicu rođenja Stjepana Ivšića. U dogovoru s profesorima s Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, koji su bili studenti Stjepana Ivšića, trebala se u Orahovici objaviti stota obljetnica na veliko oduševljenje svih tadašnjih hrvatskih jezikoslovaca.

Na sveopće iznenađenje dozvolu nismo dobili od tadašnje vlasti u Orahovici, čak je postojala i prijetnja na moju

odluku. Pognute glave vratila sam se na Sveučilište u Zagrebu i otkazala profesorima dolazak. Svi su me čudno gledali i pitali se: "Zašto? Pa Stjepan Ivšić uspio se oduprijeti svim vlastima – austro-ugarskoj, jugoslavenskoj i Pavelićevoj i Titovoj!"

■ **Očito da ste u ovom trenutku pretekli vrijeme, ali Vaš je uspjeh u tome što niste**

posustali u tako nepravednoj borbi. Cilj Vam očito još nije izmakao iz ruke! Kako?

- Dogodilo se to 1994. Sada, uz svesrdnu pomoć mojih kolegica Ljubice Bešlić i Gorane Zorc, pokušavam ostvariti staru ideju. Nismo uspjeli proslaviti stotu obljetnicu, ali 110. moramo. Čak i tada je bilo velikih otpora, ali uspjeli smo! Podijelili smo zadatke na različitim planovima. Trebalo je osvijestiti i obnoviti stare dogovore na Sveučilištu u Zagrebu, prizvati stare profesore koji su već jednom pristali. Trebalo je pripremiti aktivnosti u školi i u gradu, što baš nije bilo lako, ali su odjeci orahovačkog

Naša nas je profesorica voljela i cijenila naš rad. Od nje smo naučili mnogo o književnicima, gramatici, lijepoj riječi, ali i ono najvažnije, da trebamo njegovati prave ljudske vrijednosti i odrastati u poštene i iskrene ljude.

znanstvenog skupa, pod imenom „Stjepan Ivšić i hrvatski jezik“, slomili kičmu otpora vlastima (kako su pisali tadašnji novinski članci), a Srednja škola i Ogranak Matice hrvatske u Orahovici pomogli su nam da se održi znanstveni skup u Orahovici od 29. travnja do 1. svibnja 1994. godine, i ne samo oživi 110. obljetnica rođenja Stjepana Ivšića, nego i da škola dobije njegovo slavno ime.

Na izletu u Pragu

Neostvarena želja

Sa suprugom u trenutcima odmora

■ **Upravo imamo u ruci „Zbornik“ u kojemu se nalaze radovi s ovoga značajnog skupa. Možete li nam reći koji su sve profesori Sveučilišta u Zagrebu sudjelovali na skupu?**

- O tome djelomično govori i spomen-ploča ispred naše škole koja je podignuta tom prigodom. Bili su to današnji akademici i profesori koji su došli iz poštovanja prema svom nekadašnjem profesoru i prema njegovom velikom djelu. Bili su to: Stjepan Damjanović, Stjepan Babić, Ivo Pranjeković, Krunoslav Pranjić, Milan Moguš, Božidar Finka, Marko Samardžija, Dalibor Brozović koji je ujedno i otkrio spomen – ploču i mnogi drugi lingvisti i poklonici hrvatskoga jezika. Pokrovitelj znanstvenoga skupa „Stjepan Ivšić i hrvatski jezik“ bio je tadašnji predsjednik Hrvatskoga sabora Republike Hrvatske – Stjepan Mesić, također rođen u Orahovici.

■ **Znamo da ste na znanstvenom skupu imali uvodnu riječ „Životni put Stjepana Ivšića“. Možete li nam istaknuti nekoliko važnijih podataka o djelu i životu Stjepana Ivšića?**

- Da. Vrlo rado, ali moje sve želje nisu ostvarene odlaskom u mirovinu. Osim bitnih podataka o ovom velikanu hrvatske riječi trebate znati, ne samo da je rođen u Orahovici 13. kolovoza 1884., nego da je njegovo najveće lingvističko djelo „Slavenska poredbeni gramatika“ najveće jezično djelo svih slavenskih jezika koje je jedinstveno u svijetu s takvim jezičnim značajkama koje se odnose na problematiku odnosa

- OBNOVA KUĆE STJEPANA IVŠIĆA

među slavenskim jezicima i osobitom problematikom razvoja slavenskoga akcenta. Bogati znanstveni lingvistički rad odnosi se na mnoge jezične rasprave, kritike, članke, ocjene i prikaze, među kojima i članke koji pripadaju građi za povijest hrvatske književnosti i jezika. 1913. promoviran je na čast doktora filozofije i postao najmlađim doktorom znanosti, a 1915. imenovan

je izvanrednim profesorom za slavensku filologiju na Sveučilištu u Zagrebu, 1918. postaje i redoviti profesor.

Stjepan Ivšić zadužio nas je da se obnove „STARE SLAVE DJEDOVINE“. Jedino ona zaslužuje da se u nju položi njegova jezična ostavština koja bi u takvom prigodnom muzejskom prostoru svjedočila veličinu i kulturu baštine grada Orahovice. Za početnu postavu mogla bi se izložiti izložba članaka koji svjedoče o njegovom radu, koja je prigodno bila izložena u MH u Zagrebu i bila ocijenjena visokom ocjenom jezičnih uglednika. Tragovi izložbe pohranjeni su u knjižnici Srednje škole, a pripremali su ih profesori hrvatskoga jezika i učenici.

U rodnom gradu Stjepana Ivšića ostala je njegova rodna kuća, napuštena i stara. Obnova kuće bila bi spomenik njegovom imenu i djelu.

Budući da je veliki dio svoga rada posvetio dijalektima, zanimljivo je da mu je prva dijalektološka rasprava bila „Šapinovačko narječje“ koje je objavio već 1907. godine, a posebnosti hrvatskoga jezika počinju ga zanimati već u drugom razredu gimnazije koju je polazio u Osijeku i Požegi. Umro je 14. siječnja 1902. u Zagrebu.

■ **Niste nam otkrili koje su Vam želje još ostale neostvarene?**

- U rodnom gradu Stjepana Ivšića ostala je njegova rodna kuća, napuštena i stara i veliko nezamjenjivo ime. Samo je jedan Stjepan Ivšić. Obnova njegove rodne kuće bila bi spomenik njegovom imenu i djelu.

Posebno me iznenadio pristanak donacije nekadašnjega učenika, studenta Umjetničke akademije u Zagrebu. Bilo bi to spomen-poprse Stjepana Ivšića ispred njegove rodne kuće. Hvala mu!

■ **Čvrsto vjerujemo i nadamo se da će Ivšićeva ostavština doći tamo gdje pripada: u njegovu rodnu kuću u Orahovici.**

**Razgovor vodila:
Stefani Budim, 4.a**

Iskren sam prema onima koji to zaslužuju. Prema učenicima uvijek.

Profesor Anto Škraba

Profesor Anto Škraba predaje vjeronauk, logiku i filozofiju, a uz vođenje zbora sudjeluje u svim kulturnim događanjima naše škole. U kraćem razgovoru otkrio nam je neke od svojih želja, progovorio o odnosu s učenicima, o onome što ga raduje, a što rastužuje...

■ Volite li svoj posao?

- Ako pod tim podrazumijevate moj poziv, onda je odgovor potvrđan. Iskreno mislim da je teško voljeti posao. To je ipak trajno stanje.

■ Koliko imate godina radnoga staža?

- Morao bih sada računati. Oko devet godina.

■ Što ste htjeli biti kada ste bili dijete?

Nisam imao nikakvih ambicija. Bio sam dijete i igrao sam se. Nisam o tome razmišljao ili se ne sjećam.

■ Jeste li ostvarili svoj životni cilj?

- Nisam! To je proces – svaki ga dan ostvarujem. I ciljeva je sve više. Znae kako veli Preradović: „Ljudskom srcu uvijek nešto treba...”

■ Što mislite o odnosu učenika i profesora u ovoj školi?

- Mislim da je odličan. Budući da sam radio i u drugim školama, ne govorim napamet. Smatram da je odnos prijateljsko – roditeljski. Pomislite samo na vašu razrednicu, zar vam nije poput druge mame?

■ Smatrate li da su učenici kada ste vi išli u školu i današnji učenici drugačiji?

- Drugačiji jesu, ali ne kao ljudska vrsta, nego kao oni koji žive u drugačijem društvu, povijesnom kontekstu. Mislim da smo se mi više igrali života, a danas se s vama život više poigrava. Mislim da je to posljedica kojekakvih ponuda koje u čovjeku stvaraju umjetnu potražnju. Danas, nažalost, nije važno što si i što činiš, nego što imaš.

■ Smatrate li da ste dobar uzor svojim učenicima?

- Ovo me podsjetilo na onu blesavu emisiju *Trenutak istine*. Ja se trudim biti, ali kakav sam uzor to najbolje znate vi. Mislim da vam svaki profesor može biti uzor u barem jednoj stvari. Zato vi pronađite tu pozitivnu stranu i pokušajte ju slijediti.

■ Što mislite koji je najveći problem današnje mladeži?

- Uh. Ovo je teško... Mislim da je to ravnodušnost, neangažiranost, inertnost. Evo, te tri stvari koje su međusobno povezane. Mladi danas moraju uzeti stvari u svoje ruke i pokušati ostvarivati ideale. Mislim da nam o tome ovisi budućnost. Mladi danas ne smiju čekati da ih se „gura“, moraju se više angažirati u svim životnim područjima i ne smiju dopustiti da život jednostavno teče. Uzeti život u svoje ruke, to je imperativ današnje mladeži.

■ Ima li nešto posebno što ne volite u našoj školi?

- Uh, ima toga. Ma šalim se! Najviše me smeta učenička inertnost, ali to je boljka mladeži danas općenito.

■ Kada biste imali priliku otići bilo gdje, koje biste mjesto izabrali i zašto?

- Zanimljivo pitanje! Ne privlače me putovanja u neke turističke destinacije, velike gradove. No, ima nešto što me privlači i kamo bih rado odletio – Tanzanija ili bilo koja druga srednjoafrička država. Dok sam studirao u Njemačkoj upoznao sam drage i jednostavne ljude iz Afrike. Volio bih upoznati ljude u jednom afričkom selu. Druga je destinacija na istoku – Koreja, Japan, Kina. Građevine me uopće ne privlače.

Profesor Škraba na večeri poezije

■ Idete li svake godine na more?

Unazad nekoliko godina, da. Obožavam naše more i obalu.

■ Planirate li uskoro kupiti novi automobil?

- Ovo mi je najteže pitanje. Valjda nije provokacija. Puno se vozim pa mi auto tomu i služi. Hajde, odgovorit ću u povjerenju – ako ne bude kriza, možda ove godine.

■ Jeste li ikada konzumirali neka opojna sredstva?

Ako mislite na ljepilo, razrjeđivač i druge stvari, ne – nisam!

■ Najdraža izreka?

- Ima ih više. No, jedna je moj životni stil: „Tko pjeva, dvostruko moli.“ Ja vam stalno pjevam.

■ Najdraži razred?

- Svi najdraži razredi već su maturirali – ha, ha, ha. I vi ćete mi tako jednom biti najdraži. Šalim se! Ima ih više. Ma svi su mi dragi. Učenici naše škole najbolji su.

■ Bavite li se nekim sportom?

- Nažalost, ne! Jednostavno ne stignem zbog obveza, ali morat ću to promijeniti. Nekad sam se bavio svime, ali to je bilo u vašim godinama. Sada bih volio zaigrati tenis, ali smeta me što je to postao sport za elitu – bar u manjim sredinama.

■ Pratite li modne trendove?

- Ne pratim modu, ali volim lijepe stvari.

■ Volite li fotografirati?

- Ovisi tko je uz mene. Ako će netko popraviti sveukupni dojam slike onda se „slikam“. Hoćete me „slikati“?

Blic pitanja

cigarete ili alkohol ..... alkohol, umjereno
noć ili dan ..... noć
Orahovica ili Osijek ..... Osijek
tenisice ili cipele ..... nešto između
crno ili bijelo ..... bijelo
pizza ili ćevapi ..... pizza
Dinamo ili Hajduk ..... Dinamo
čokolada ili čips ..... čokolada i još
jedna čokolada

■ Imate li kućnog ljubimca?

- Da. Trenutno 3,0 GHz, 2 GB DDR, 160 HDD. Na njega kćer nije alergična.

■ Što mislite o cajkama?

- Ne mislim! Tko želi nek' izvoli! Ja ne bih, hvala. Razlog: nisu dio moje kulture, niti kulture moga naroda; pobuđuju kratkotrajne površne osjećaje, izražajno su i tekstualno besmislene, i ono najgore, mislim da kvare sluh. Nadam se da zbog ovoga neću biti napadan.

Tanja Medved, Lucija Marčinković, 3.a

Na stručnom usavršavanju nedaleko Varaždina

Profesor Škraba osmislio je ovogodišnji projektni dan koji će učenicima pružiti mogućnost timskoga rada

Projektni dan: Orahovica - moj grad

Tijekom školske 2008./09. godine u SŠ „Stjepan Ivšić“ Orahovica planiran je jedan novi pristup učenju, kroz projekte. Naime, u našoj školi planiramo održati projektni dan pod nazivom *Orahovica-moj grad*.

Čitavu ideju osmislio je profesor Anto Škraba, a prezentirao ju je učenicima i profesorima. Ideja je prihvaćena i brzo smo se svi prihvatili posla. Pripreme su već počele. Učenici, kao glavni sudionici projekata, uz naravno njihove mentore profesore, podijelili su se u 17 različitih projektnih skupina. Svaka skupina obrađuje glavnu temu kroz nastavni predmet koji mu pripada. Navest ćemo samo neke od njih: *Orahovica nekoć i sada u riječi i slici*, skupina vezana za hrvatski jezik, *Geografski položaj i prirodne ljepote Orahovice*, skupina vezana za geografiju, te *Orahovica kroz povijest*, skupina vezana za povijest. Dakle, svaka od tih skupina ima manji projekt, takozvani potprojekt, vezan za grad Orahovicu i svaka od skupina radi iz perspektive predmeta kojemu pripada.

Nastojalo se prihvatiti što više područja iz suživota lokalne zajednice, npr. kultura, šport, okoliš, turizam. Konačni bi se rezultati putem brošura i letaka, multimedijalnih projekcija, scenskih prikaza, štandova i izložbi prikazali široj javnosti krajem mjeseca travnja. Kruna projekta bili bi Dan škole i Dan otvorenih vrata škole.

Cilj je ovakvih projekata poučiti učenike o njihovom gradu, probuditi u njima ljubav prema gradu, potaknuti kreativnost, usaditi im važnost sudjelovanja u aktivnom životu lokalne zajednice te timskim radom promicati kulturu nenasilja.

Važno je napomenuti da je projekt, iako ga provode učenici, namijenjen svima: stručnim suradnicima škole, roditeljima, poduzetnicima, lokalnoj upravi i svim građanima. Općenito, namijenjen je boljoj interakciji škole kao obrazovne ustanove s ostalim čimbenicima političkog, društveno-ekonomskog te kulturnog okruženja. Stoga svim onima dobre volje poručujemo da se slobodno jave ako vide način kako bi mogli pomoći našim učenicima da Orahovicu predstave u najboljem svjetlu.

Domagoj Klepač, 3.b

Predstavljamo vam naše glazbene zvijezde: Antonelu, Bornu, Marina, Ines i Tamaru

Antonela Jurlina

Uvijek su tu, među nama. Učenici su trećih i četvrtih razreda, zaljubljenici u glazbu. Niti jedan događaj ne prolazi bez njih. Pronašli smo ih na hodnicima škole i porazgovarali s njima.

Antonela na božićnoj priredbi

„Pjevanjem pokazujem svoje emocije te ih prenosim na druge. Osjećam se posebno kada vidim svoje roditelje i prijatelje u publici kako su ponosni na mene.”

Rubrika naj...

... pjevač: Ryan Canbrera
 ... pjevačica: Kelly Clarkson
 ... grupa: Prljavo kazalište
 ... film: Šetnja za pamćenje
 ... boja: roza
 ... jelo: ćevapi
 ... profesor: Anto Škraba
 ... profesorica: Željka Ptiček
 Životni uzor: moja majka

ANTONELA JURLINA naša je školska pjevačka zvijezda. Od malena je poznata u našem gradu i okolici po svojim pjevačkim sposobnostima i uspjesima. Sada kada je maturantica napravili smo s njom intervju kako bismo saznali sve o njezinim početcima te što planira dalje nakon srednje škole.

■ **Možeš li nam najprije opisati svoje pjevačke početke?**

- Ne mogu odrediti točno vrijeme kada sam počela pjevati jer pjevam od kada znam za sebe. Sjećam se da mi je prvi nastup bio kada sam imala osam godina na orahovačkom festivalu „Djeca smo“. Tada sam osvojila treće mjesto s pjesmom Danijele Martinović „Da je slade zaspati“.

■ **Koji je najbolji plasman na natjecanju što si ostvarila i koji ti je nastup ostao u posebnom sjećanju?**

- Bila sam prva na mnogim festivalima od čega bih izdvojila natjecanja u Orahovici, Đurđenovcu i Donjoj Motičini gdje sam osvojila prva mjesta. Od toga mi je u posebno lijepom sjećanju ostao nastup u Orahovici gdje sam kao nagradu dobila zlatni lančić koji i danas ima posebno mjesto u mojoj sobi. Tada sam imala devet godina.

■ **Jesi li ikada pjevala u inozemstvu?**

- U sedmom razredu osnovne škole, na preporuku nastavnika Čelanta, išla sam pjevati u Mađarsku. Bilo mi je čudno pjevati na našem jeziku pred publikom koja ga ne razumije, ali mislim da im je baš zato bilo interesantno. Upoznala sam tamo puno prijatelja koji su kasnije dolazili i kod mene u Orahovicu. Naravno, sporazumijevali smo se na engleskom jeziku.

■ **Opiši nam dojmove sa školskih priredbi!**

- Svaka školska priredba zanimljiva je na svoj način i uživam radeći ih jer svake godine bude nešto novo i drugačije. Ipak, najdraži školski nastup definitivno mi je uskršnja priredba prošle godine. Profesor Škraba fantastično je osmislio scenu, svjetla su bila prigušena, a pozornica je bila obasjana sa stotinu svijeća. Stvarno je uložio mnogo truda u organizaciju te priredbe i sve je ispalo savršeno.

■ **Koja je pjesma u tebi pobudila najsnažnije emocije?**

- To je sigurno pjesma Kelly Clarkson „Because of you“. Svida mi se odvažnost i snaga cure koja se bori s problemima u životu i odlučuje ne ponavljati greške čije je posljedice ona trpjela. Također je moje emocije učinilo još intenzivnijima to što sam prvi put pjevala pred svojim srednjoškolskim razredom. Dirnulo me kada sam vidjela suze u njihovim očima.

■ **Što pjevanje znači za tebe?**

- Pjevanjem pokazujem svoje emocije te ih prenosim na druge. Osjećam se posebno kada vidim svoje roditelje i prijatelje u publici kako su ponosni na mene. Također sam kada pjevam sretna i to mi pomaže da se lakše suočavam sa svakodnevnim problemima.

■ **I još za kraj; planovi za budućnost!**

- Namjeravam se i dalje baviti pjevanjem, a još neke jasne putove u životu nemam. Svakako želim upisati i završiti fakultet, a ovo ćemo ostalo vidjeti.

Antonela, hvala na suradnji i puno sreće u daljnjoj pjevačkoj karijeri i životu.

Razgovor vodila: Tamara Jeger, 4.b

Zanimaju ih razne vrste umjetnosti

Iste, a različite...

Tamara i Ines Prelog, sestre blizanke, aktivno sudjeluju u školskome životu. Vole glazbu i lijepu riječ, a svoju su kreativnost pokazale na brojnim priredbama koje se održavaju u našoj školi. Odlične učenice, vrijedne i marljive, uvijek su spremne pomoći.

Ines: „Zanimaju me razne vrste umjetnosti poput glazbe, konkretnije, pjevanja, koje mi puno znači u životu.”

Ines na priredbi posvećenju velikome blagdanu Uskrsu

Tamara: Hrvatski me jezik privlačio još od osnovne škole i, baš poput glazbe, moja je velika ljubav. Na sreću, imam se prilike baviti time i kao opciju u daljnjem obrazovanju izabrala sam upravo hrvatski jezik jer mi pruža brojne mogućnosti, a i satisfakciju. Svi, naravno, težimo najboljemu, stoga osjećamo zadovoljstvo kada osvojimo priznanje za svoj trud. Tako se i ja osjećam kada pojedino natjecanje koje pohađam rezultira uspjehom. Po prirodi sam umjetnička duša, stoga je i glazba važna sastavnica mog života, a unutar toga, najviše sklonosti imam prema skladanju. Kada je o glazbi riječ, jednostavno ne znam reći ne i njome se također ne namjeravam prestati baviti, ali samo amaterski. Često sam sudjelovala i u brojnim manifestacijama, bila to školska priredba ili nešto veće, a razlog tomu je jednostavan: to je jedna od prilika kada se mogu posvetiti glazbi, a i volim biti dio nečega važnog, uostalom, kao i svi mi. Još ću napomenuti da, budući da imam smisla za umjetnost, imam smisla i za crtanje pa to koristim kao hobi u slobodno vrijeme, a crtam sve osim portreta (to mi nikako ne ide). Sve u svemu, svestrana sam osoba (gotovo), ali nadam se da je ovo dovoljno za procjenu.

Ines i Tamara učenice su 3. razreda. Ines je odabrala ugostiteljsku školu (smjer kuhar), a Tamara opću gimnaziju. Obje žele nastaviti svoje školovanje u čemu im želimo puno uspjeha, ali prije svega želimo im da svoje srednjoškolske dane upotpune s još puno lijepih događaja na kojima će pokazati svoju kreativnost.

Blizanke Ines i Tamara uvijek su podrška jedna drugoj

Ines: Na kraju osnovne škole došao je trenutak koji će na neki način obilježiti moj život. To je bila odluka koju ću srednju školu upisati, što je to što me zanima. Odabrala sam ugostiteljsku školu, smjer kuhar. Privlačilo me to jer kuhanje i hranu smatram nekom umjetnošću, a ne samo nečime što zadovoljava ljudske potrebe. Nakon toga planiram nastaviti školovanje i usavršiti svoje znanje. Osim toga, kao i moju sestru blizanku Tamaru, zanimaju me razne vrste umjetnosti poput glazbe, konkretnije, pjevanja, što mi puno znači i na taj sam način sudjelovala na raznim priredbama. Isto tako izražavam se kroz još jedan hobi, a to je fotografiranje. Volim fotografirati ljude, prirodu i sve njezine pojave, i to me oduševljava.

Tamara: „Svi težimo najboljemu, stoga osjećamo zadovoljstvo kada osvojimo priznanje za svoj trud.”

Tamara s prijateljicom Ivanom Antal na Državnome natjecanju iz hrvatskoga jezika koje je održano u gradu Krku

Zaljubljenik u glazbu i fiziku... **Borna Pielić**

U školskim klupama

■ **Mnogo puta isticao si da je ljubav prema glazbi u tebi odmalena. Možeš li nam reći otkud ta ljubav i jesi li od nekoga to naslijedio ili se pojavila sama?**

- Ljubav prema glazbi nema u meni svoj početak; ona se razvijala kroz godine. Pod time „u meni“ mislim da sam ju naslijedio od tate, koji je svirao u puhačkom orkestru i pjevao u zboru.

■ **Kad si počeo svirati? Opisi početke?**

- Na sviranje kod profesorice Zdenke Milobare krenuo sam u petom razredu, ali to nije moj glazbeni početak. Sjećam se da sam joj se na prvom satu pohvalio kako već znam svirati *Za Elisu*, a potom joj i odsvirao. Moji glazbeni početci sežu do prvoga razreda osnovne, kad sam dobio prvi synthsizer te na njemu krenuo u potragu za nečim što bi se moglo nazvati glazbom.

■ **Postoji li skladba ili pjesma koja posebno utječe na tebe? Koja i zašto?**

- Postoji zapravo više njih. Uvijek rado slušam pjesmu Prljavaca - *Nebo zvjezdano*, prvu koju sam otpjevao pred publikom. Tu su još pjesme *Heraj ulice* i *The boxer*, Simona & Garfunkela.

Rijeka života

(Borna je pjesmu napisao i uglazbio)

Evo plovim burno
Rijekom života
svog,
A borim se sa
sobom,
Bože moj!

Tvoju luku ja sam
Davno već
prošao,
Moja bila si,
Djevojko!

Natrag ne mogu,
Plovim samo
nizvodno;
Struja vremena
jača je
Od mene.

Ali Bog će mi
Jednom krila
pokloniti.
U prošlosti ostat
ću
Zauvijek.

Ako nađem te
Smrznutoga
pogleda,
Poljubac dat ću ti;
On će te probuditi.

Ako voliš me,
Stvorit ćemo
kraljevstvo.
Ljubav bit će nam
Jedina kraljica.

Ušće bliži se,
Vječni poraz
najavljuje.
Moja duša
dubinama,
Tonut će.

Možda u raju tom
Negdje tebe
pronađem.
Tad znat ću da
sretno sam
Plovio.

„Mislim da je hrvatska glazbena scena bogata i raznovrsna i da se u tom razmjeru vrlo teško može naći u ostalim malim zemljama svijeta. Nema potrebe nabrajati sva ta velika imena, svi ih ionako znamo. Mogu samo reći da je glazba ono što uvelike pridonosi bogatstvu hrvatskoga naroda.”

S prijateljem
Adrianom u
radionici na
Projektom
danu

■ **Imaš li glazbene uzore?**

- Prvi moj glazbeni uzor bio je Thompson. Mislim da je u godinama mog djetinjstva dosta toga utjecalo na domoljublje pa sam osim Thompsona slušao sve što bi se tim moglo povezati. Kasnije su došli *Prljavci*. Njih aktivno slušam već sedam godina, a njihova se kvaliteta krije u elementima prošlosti koji opisuju život mlade generacije u zagrebačkoj Dubravi prije trideset godina i više, ali i u legendarnim ljubavnim baladama, koje nikada neće gubiti na svojoj vrijednosti. Prljavo je kazalište kroz godine postalo dio mene, ali najbolji glazbenici za mene nisu oni već nezamjenjivi engleski duo Simon & Garfunkel. Njihova je glazba ocharavajuća, kao da potječe iz najljepših ljudskih snova. Nešto tajanstveno izbija iz svake njihove pjesma i upravo me to privuklo k njima. Što se tiče klasične glazbe, najbolji su mi Beethoven i Chopin.

■ **Kažu da imaš i neke svoje pjesme. Možeš li nam reći nešto o tome?**

- Da. Pjesmu *Samo nju još volim ja* otpjevao sam u drugom razredu srednje škole na božićnoj priredbi. Ta i još dvije pjesme jedine su za koje zna više ljudi. Naime, imam dosta pjesama proizašlih iz bdijenja za klavijaturu u kasnim noćnim satima za koje ne zna nitko osim mene.

■ **Misliš li da bi mogao jednoga dana postati poznat?**

- Svaki tinejdžer sa svojim mladenačkim idealizmom ima takve želje. Ali to su samo želje; vjerujem da je u korumpiranoj današnjici nešto takvo vrlo teško postići.

■ **Kako usklađuješ svoje školske obveze i sviranje?**

- Kad imam najviše učiti, onda prvo idem svirati. Ponekad učim te si u međuvremenu za nagradu dajem deset minuta sviranja (to je dosta učinkovito). Mislim da se za sve što čovjek voli može pronaći vremena, ma koliko mu dan bio pretrpan.

■ **Što misliš o hrvatskoj glazbenoj sceni?**

- Mislim da je hrvatska glazbena scena jako bogata i raznovrsna i da se u tom razmjeru vrlo teško može naći u ostalim malim zemljama svijeta. Nema potrebe nabrajati sva ta velika imena, svi ih ionako znamo. Mogu samo reći da je glazba ono što uvelike pridonosi bogatstvu hrvatskoga naroda.

Razgovor vodila: Stefani Budim, 4.a

U život s gitarom...

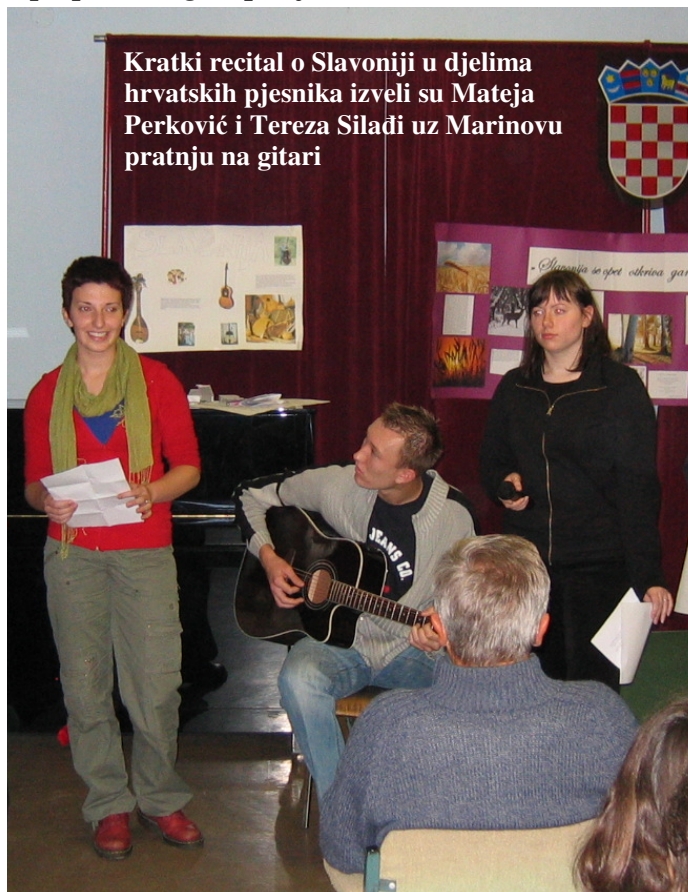
Marin Milovac

OD MALIH NOGU DIVIM SE ERICU CLAPTONU I VIRTUOZIMA VLATKU STEFANOVSKOM I TOMMIJU EMMANUELU.

Marin je učenik četvrtoga razreda opće gimnazije. Od djetinjstva voli glazbu uz koju je odrastao uz oca i starijeg brata. Iako još ne zna što će upisati nakon srednje škole, zna da se glazbe nikada neće odreći. Gitara je njegov vjerni pratitelj, njoj se okreće u trenucima sreće, ali i trenucima tuge i u potpunosti ga ispunjava.

Marin Milovac na satu hrvatskoga jezika

Kratki recital o Slavoniji u djelima hrvatskih pjesnika izveli su Mateja Perković i Tereza Siladi uz Marinovu pratnju na gitari

- **Jesi li sam donio odluku o sviranju ili je i obitelj imala utjecaj na tvoju odluku?**
  - Kao što sam već rekao, naravno da je obitelj imala utjecaj, ali bez osobne želje i volje, utjecaj ne znači ništa.
- **Koliko dnevno vremena posvećuješ sviranju?**
  - Svaki svoj slobodan trenutak provodim uz gitaru.
- **Tko su tvoji glazbeni uzori? Postoji li neki posebni gitarist kojega možeš nazvati svojim uzorom?**
  - Od malih nogu divim se Ericu Claptonu i virtuozima Vlatku Stefanovskom i Tommiju Emmanuelu.
- **Kojega se nastupa rado sjećaš?**
  - Svaki nastup na pozornici doživljaj je sam po sebi, ali se posebno sjećam prošlogodišnjeg Dana škole i interpretacije pjesme Croatia. Sa mnom je pjevala cijela dvorana, atmosfera je bila fantastična.
- **Za čim ćeš najviše žaliti kada budeš napuštao srednju školu?**
  - Za dobrim prijateljima iz 4.a uz koje me vežu najljepše uspomene.

Kako je započelo tvoje glazbeno djelovanje?

Moje, nazovimo ga tako, glazbeno djelovanje počelo je još u prvom razredu osnovne škole. Cijeli moj život okružen je glazbom. Budući da mi se otac i stariji brat također bave glazbom i ja sam krenuo njihovim stopama. Za znanje koje sam stekao u sviranju gitare zahvalan sam profesoru Viktoru Čelantu. On mi je pokazao prve note i učvrstio moju ljubav prema glazbi.

■ Što ćeš upisati poslije gimnazije?

- Još ne znam, prisutne su različite želje, ali u jedno sam siguran: nikada se neću prestati baviti glazbom.

Marin pjeva i u školskom zboru

Razgovor vodila: Mateja Perković, 4.a

Nagradno putovanje u Budimpeštu

U Kraljicu Dunava za NE pušenju

U IV. B RAZREDU OPĆE GIMANZIJE NITKO NE PUŠI I SVI SU PROTIVNICI OVOGA IZRAZITO NEZDRAVOG POROKA. NEPUŠAČ JE I NJIHOV RAZREDNIK, PROFESOR GEOGRAFIJE SLOBODAN LIČINIĆ.

Tihana Špoljarić i Suzana Stojković obilaze znamenitosti grada

Učenici 4. b poručuju: Ostali smo ustrajni u svojoj borbi protiv pušenja i svima vama poručujemo da kažete ne cigareti jer ona oduzima život. Oslobodite se i vi ove ružne i štetne navike. Ustrajnost će vam se višestruko isplatiti.

Promatrali smo kako profesori pod odmorom hodaju po školi i zapisuju učenike koje su uhvatili kako puše. Malo smo razmišljali i shvatili da u našem razredu nikoga neće uhvatiti jer nitko ne puši. Pod satom razredne zajednice pitali smo našeg razrednika, Slobodana Ličinića, bismo li mi mogli dobiti nagradno jednodnevno putovanje kao što su neki razredi dobili nagradu za najmanje izostanaka jer je nepušenje ipak vrijedno veće pažnje i da takvo ponašanje zasigurno treba nagraditi. On je rekao da će naš prijedlog iznijeti na Nastavničkom vijeću kada budu raspravljali o ovisnostima. Prijedlog je prihvaćen i mi smo dobili putovanje u mađarsku prijestolnicu koju mnogi s pravom nazivaju *Kraljicom Dunava*, Budimpeštu, a uvjerit ćete se i zašto. Krenuli smo rano ujutro, u subotu. Bili smo jako uzbuđeni. Na putovanju smo se zabavljali, a dečki su priredili pravu gozbu ponijevši sa sobom sira i domaće šunke, slanine, kulena i kobasica. Napokon smo stigli oko podneva i započeli s obilaskom znamenitosti. Prva postaja našeg obilaska bio je vidikovac Citadela na Gellert brdu. S vidikovca smo imali predivan pogled na grad i njegove mostove. Od građevina koje su se mogle prepoznati bile su Budimska utvrda i Parlament. Prošetali smo do spomenika slobodi u blizini na čijem se vrhu nalazi djevojka koja u rukama drži palmin list.

Iva, Helena, Svetlana i Jelena uživaju u pogledu na Budimpeštu

...kojega ćemo se uvijek pridržavati

Budimpešta se zaista zaslužuje zvati *Kraljicom Dunava* jer je ona po meni, a nadam se da ćete se svi složiti, najljepši grad u Europi, stara dama na Dunavu koja drži korak s vremenom i koja će uvijek zračiti ljepotom i veličanstvenom svjetlošću u noći, pod zvijezdama.

Malo niže nalaze se dva kipa, jedan s lijeve strane koji simbolizira borbu, i jedan s desne strane koji simbolizira uništenje. Sljedeća znamenitost koju smo posjetili Budimska je utvrda. Pokraj ulaza u dvorište nalazi se mitska ptica. Vodič je nudio sto ili dvjesto eura onome tko pogodi kako se ptica zove, ali naravno nitko nije znao. Ja sam, nažalost, zaboravila kako je rekao da se zove. U dvorištu se nalazi kip Eugena Savojskog na konju. Iz dvorišta smo također imali pogled na grad. Ondje smo se svi zajednički slikali.

Slikanje s uličnim zabavljačima

U trenutcima odmora

Zatim smo laganom šetnjom došli do sedmerokatnog krila Marije Terezije. Na ulazu u krilo nalaze se kipovi lavova za koje sam imala dojam kao da štite krilo. Nakon toga autobus nas je odvezao u grad gdje smo vidjeli spomenik kuge. Prošetali smo pokraj Matijine crkve koja se upravo renovirala i za koju se pretpostavlja da ju je dao sagraditi kralj Ištvan 1015. godine. Vodič nam je rekao da svakako moramo prošetati Ribarskom utvrdom koja zbog stila kojim je izgrađena izgleda nestvarno i čarobno, kao iz bajke. Utvrda ima sedam tornjeva koji simboliziraju sedam plemena koji su osnovali grad. Naziv Ribarska utvrda potječe od ribarske tržnice koja je nekad bila ondje. Vodič nam je rekao da postoji priča da se zaljubljeni parovi moraju poljubiti na utvrdi kako bi imali sreće u ljubavi.

Još jedna slika za uspomenu

Prešli smo preko najvećeg od osam mostova koji povezuju Budim i Peštu, Lančanog mosta. Prepoznatljiv je po prekrasnim lukovima i kipovima lavova ispred mosta. Zanimljivo je da lavovi nemaju jezik. Zgradu Parlamenta vidjeli smo samo iz autobusa. Provezli smo se oko Trga heroja kojim dominira Milenijski spomenik izgrađen u spomen milenijske godišnjice mađarskih osvajanja. Zadnja postaja našeg obilaska bio je Westend centar u kojem smo proveli najviše vremena. Kasno poslijepodne krenuli smo kući. Žao nam je što nismo mogli ostati još sat ili dva jer smo čuli da je Budimpešta najljepša po noći kad cijeli grad biva obasjan veličanstvenom svjetlošću koja se zrcali na površini Dunava te izgleda kao da je od zlata. Ako sam to doživjela samo gledajući slike na internetu, zamislite što bi bilo da sam to uživo i vidjela. I za kraj još nešto prigodno: ostali smo ustrajni u svojoj borbi i svima vama poručujemo da kažete ne cigaretama jer ona oduzima život, a ustrajnost će vam se višestruko isplatiti. Nama se isplatila.

Tihana Špoljarić, 4.b

Nezaboravno putovanje na maturalac u *Espanju*

Na plus 34 u autobusu je uspješno radilo samo grijanje...

Nakon cjelodnevnog boravka u Italiji zaputili smo se u Francusku i tada smo shvatili da nam se klima pokvarila i da ćemo tako morati sve do Španjolske, točnije Lloret de Mara. Umjesto hlađenja mi smo se u autobusu *kuhali* te nam je jedini spas bio šiber, kojega smo s vremena na vrijeme otvarali.

Napokon je došao i taj dugo iščekivani dan, petak 20. lipnja 2008. godine o kojemu smo maštali sve ove tri godine srednjoškolskoga obrazovanja. Toga smo dana u kasnovječernjim satima krenuli na naše maturalno putovanje u Španjolsku. Svi smo mnogo očekivali od toga putovanja, kako učenici tako i profesori.

Ponosni na ponašanje svojih učenika: profesori Gordana Šumrada i Slobodan Ličinić u Barceloni

Naime, putovanje noću kroz Sloveniju i u jutarnjim satima dolazak u Veneciju dobro su protekli i sve nam se činilo upravo savršeno. No, kako znamo u životu ništa ne može u potpunosti biti savršeno pa tako ni naše putovanje. Nakon cjelodnevnog boravka u Italiji zaputili smo se u Francusku i tada smo shvatili da nam se klima pokvarila i da ćemo tako morati sve do Španjolske, točnije Lloret de Mara. Umjesto hlađenja mi smo se u autobusu *kuhali* te nam je jedini spas bio

Trenutci opuštanja i rasonode

šiber, kojega smo s vremena na vrijeme smjeli otvoriti. U subotu u večernjim satima stigli smo u Cannes, gdje smo prenoćili u zaista izvrsnome hotelu, a sutradan se super proveli na obližnjoj plaži. Poslije Cannesa, toga dana posjetili smo i Niceu, gdje smo na plaži, u kasnim satima, gledali vatromet koji nas je oduševio. Te večeri zaputili smo se do Monaca, a zatim pravo za Španjolsku. Nekako smo jedva uspjeli izdržati bez klime, doslovno se kuhajući, sve do Figueresa, gdje se nalazi muzej Salvadora Dalia. Poslije Figueresa, umorni i posve iscrpljeni, stigli smo u Lloret. No, uz klimu, našim nevoljama nije bio kraj. Naime, sobe hotela u kojemu smo trebali odsjesti nisu bile spremne za naš dolazak i morali smo čekati da se oslobode i pospreme. Kada smo napokon mogli u sobe, shvatili smo da one uopće nisu očišćene niti pospremljene, što smo morali sami učiniti.

Pamtit ću ovu ekskurziju po mnogo lijepih gradova, čuvenim znamenitostima, ali najviše po prekrasnim maturantima koji su nam uljepšali ovu ekskurziju i zbog njih smo zaboravili na sve nedaće koje su nas snašle tijekom puta.

Gordana Šumrada, prof.

Iako je bilo problema tijekom putovanja sve smo zaboravili uz naše maturante. Bili smo ponosni na njihovo ponašanje, kulturu i dobrotu. Mislim da ovu maturalnu ekskurziju upravo zbog njih nikada neću zaboraviti.

Slobodan Ličinić, prof.

Ovo je za sve nas bilo ljeto za sjećanje

...ali ništa nam nije moglo pokvariti odlično raspoloženje

Konačno na crvenome tepihu u Canesu

Usprkos svemu i svim poteškoćama, uspjeli smo se smjestiti i odmoriti te započeti nezaboravni tjedan našeg maturalnog putovanja. Cijeli tjedan bio je za pamćenje jer smo se odlično provodili i uživali u večernjim izlascima te obilaženju mjesta i obližnje plaže.

Naravno, nisu izostale niti raznorazne zabave po sobama i terasi hotela. Jedan smo se dan uputili u Barcelonu, gdje smo se lijepo proveli i uživali u čarobnim fontanama. Čarobne fontane na sve nas ostavile su veliki dojam, svi smo bili udivljeni skladom boje, svjetla, sjene i glazbe i to je jedan od najljepših doživljaja kojemu smo prisustvovali. No, kako znamo, svemu lijepome jednom mora doći kraj, pa tako je i nama došao taj dan kada smo morali napustiti hotelske sobe i zaputiti se kući. Prije samoga polaska,

autobus je bio na popravku jer je u međuvremenu došlo do još nekog kvara, ali se sve, hvala Bogu, uspjelo popraviti. Na putu kući još smo se zaustavljali u Francuskoj u Avignonu, te u Italiji u Veroni i Gardalandu. U Gardalandu smo bili gotovo cijeli dan i svima je to bio najbolji dio puta na povratku kući.

Poslije Gardalanda nismo se nigdje zaustavljali, osim na benzinskim crpkama, te smo u jutarnjim satima 30. lipnja stigli u Orahovicu posve izmoreni, ali i pomalo sretni što smo kod kuće. Nakon svih poteškoća tijekom puta, ipak možemo reći da je ovo maturalno putovanje bilo nezaboravno i svi bi smo ga voljeli ponoviti.

Jelena i Svetlana Bogojević, 4.b

U kratkim vijestima saznajte što se sve odvija u hodnicima škole, ali i izvan njih

Zabilježili smo važnija događanja u našoj školi

KNJIGA NA DAR

Ravnatelj Leksikografskog zavoda Miroslav Krleža, Rago Bogišić sa svojim je suradnicima posjetio našu školu i školsku knjižnicu obogatio vrijednim knjigama. Poklonili su nam više primjeraka: Tehničke enciklopedije, Hrvatske opće enciklopedije, zatim Osmojezični enciklopedijski rječnik, Sportski leksikon, Nogometni leksikon i Opći religijski leksikon.

Oduševljenje među učenicima izazvala je podjela Sportskih leksikona u prigodnoj torbi, svakome onome tko postavi pitanje. Pitanja su *pljuštala* sa svih strana i velika hrpa ubrzo se smanjila. Učenici su bili prezadovoljni, sretni zbog darova koje su dobili, ali i spremnošću svih gostiju da odgovore i na najbanalnija pitanja. Gosti su obećali da će ponovo posjetiti našu školu oduševljeni ljepotama Orahovice i neposrednošću naših učenika.

OBILJEŽAVANJE OLIMPIJSKOGA DANA

Hrvatski olimpijski dan i ove godine obilježili su učenici i profesori u našoj školi. Prije šetnje profesori tjelesne kulture, Vesna i Goran Hribar upozorili su učenike na važnost bavljenja sportom.

Zajedno smo krenuli u šetnju do jezera. U veseloj atmosferi i pozitivnom ozračju došli smo do Jezera, a mnogi učenici odlučili su krenuti i do Ružice Grada. Umorni i zadovoljni vratili smo se u školske klupe, duboko svjesni koliko je važno u životu svakoga čovjeka bavljenje sportom. I ne samo za tijelo: pozitivnost međusobnog druženja osjećala se među svima nama i na licima profesora i nas učenika moglo se pročitati zadovoljstvo i opaziti osmijeh.

OBNOVLJEN STATUS EKO - ŠKOLE

Godine 2006. ostvarili smo status eko-škole i tada se prvi put zavijorila zelena zastava na jarbolu naše škole. Obnovili smo status međunarodne eko-škole uz prigodni program i uz drage goste koji su nam pomogli da taj status ostvarimo. Prisutni su bili predstavnici Grada, poduzeća Euro-voće i Keramičke industrije pločica (ujedno i kumovi eko-škole). A svim ovim aktivnostima rukovodio je naš profesor Danijel Stojković.

PROSLAVA DANA ŠKOLE

Ravnatelj dijeli nagrade učenicima

DANI KRUHA – DANI ZAHVALNOSTI ZA PLODOVE ZEMLJE

13. listopada obilježili smo Dane kruha – dane zahvalnosti za plodove zemlje. Već tradicionalno većina razreda naše škole postavlja u centru grada svoje stolove na kojima se nalaze različiti oblici kruha, domaćih kolača, voća, domaće zimnice i mnogih drugih plodova kojim obiluje naša Slavonija. Razredi se natječu tko će bolje i maštovitije urediti svoj izložbeni prostor.

Građani Orahovice rado se odazivaju pozivu učenika da probaju pokoji kolač ili domaći kruh. Najvjerniji su nam posjetitelji vrtićari koje oduševljava raznolikost stolova i bogat izbor kolača. Na kraju se i zapjevalo i zaplesalo i možemo reći da je ovo bila vrlo vesela proslava Dana kruha.

Stefani Budim, Mateja Perković i Sabina Jošavac s razrednicom Gordanom Šumradom

Svake godine svečano obilježavamo Dan škole. Tada nastojimo pokazati sve ono što smo tijekom školske godine radili i u čemu smo bili uspješni. U bogatom zabavnom programu sudjeluju mnogi učenici pokazujući svoje umijeće u recitaciji, glazbi, pjesmi. Trenutci su to kojima se svi radujemo, a najviše oni koji su svojim radom zavrjedili priznanja i diplome. Takvih je i ove godine bilo mnogo. Nagrade su učenici dobivali za uspješna sudjelovanja na županijskim i državnim natjecanjima.

Josip Nekić i Borna Pelić glazbom uljepšaju svaku priredbu u školi

Učenici 1.e razreda Mario Čačinović i Elio Kelava u narodnim nošnjama

Zabilježili smo neka od događanja u našoj školi. U svim projektima naši su učenici pokazali svoju kreativnost, talent i maštovitost.

U Orahovici je 19. listopada održano natjecanje u kuhanju čobanca na kome su sudjelovali i naši učenici

Nagrada najmlađima

Na kraju nismo pobijedili (nismo to ni očekivali), ali dobili smo nagradu kao najmlađi sudionici natjecanja. Nama je i to bilo dovoljno, jer držimo se one stare: važno je sudjelovati, a ne pobijediti.

Orahovica uvijek oživi u ljeto, a veselje onda još dugo traje. Nije to samo zbog Jezera i mnogobrojnih kupaća koji se dolaze osvježiti iz Osijeka, Valpova, Našica, Požege... Svake nedjelje turistička zajednica Orahovice organizira različite oblike razonode za građanstvo. Bude tu različitih igara, a naš gradić tada odzvanja smijehom i vedrim duhom. Rijetko tko tada ostaje kod kuće, svi se pridružuju veselom „derneku“ i uživaju u zajedništvu, međusobnom druženju i prijateljstvu. Mnoga događanja vezana su uz umijeća u spravljanju različitih specijaliteta s našega područja kao što su kestenijada, fišijada, kuhanje čobanca, spravljanje različitih slastica. Bitno nam je da se zabavimo, zaboravimo na krize i probleme i napunimo baterije za sljedeći radni tjedan.

Iako smo znali da nemamo puno šanse za pobjedu, odlučili smo se i mi pridružiti natjecanju u spravljanju čobanca. Na natjecanju su sudjelovale dvadeset i četiri ekipe. Mnogi iskusni kuhari došli su zadiviti kušače i osvojiti jednu od nagrada, a mi smo se došli prije svega zabaviti, počastiti svoje prijatelje i uživati u fantastičnoj atmosferi.

S nama je bila i naša profesorica Mirjana Boloban, kojoj nije bilo teško doći iz Donjeg Miholjca kako bi nas bodrila i podržala u nastojanju da čobanac bude što bolji. Oko nas se naveliko dimilo, bilo je puno šala na naš račun, ali nismo se dali. Pažljivo smo sjeckali meso, tragali za potrebnim sastojcima i sakrivali od konkurencije svoje trikove u spravljanju ove delicije.

Slika za uspomenu prije početka natjecanja: Filip Gregurić, profesorica Mirjana Boloban i Denis Brbot

Luk nam je izazivao suze u očima, glazba iz zvučnika veselo je odjekivala, a mi smo uporno kušali naš specijalitet i bili sve udivljeniji. Na kraju nismo pobijedili (nismo to ni očekivali), ali dobili smo nagradu kao najmlađi sudionici natjecanja. Nama je i to bilo dovoljno, jer držimo se one stare: važno je sudjelovati.

Evo i komentara na naš račun:

- * Sjajan vam je čobanac, da ja dodjeljujem nagrade bili biste prvi! (zgodna plavuša)
- * Tko je vas natjerao da se tu dimite, a nemate veze s kuhanjem. (zloban komentar zavidnog učenika iz prvog razreda ugostitelja)
- * Dečki, super ste, jako sam zadovoljna s vama! (naša profesorica Mirjana Boloban)

Važan trenutak u kojemu Filip određuje količinu začina

Recept za čuveni Filipov i Denisov čobanac:

4 glavice luka
 1 kilogram junetine
 1 kilogram svinjetine
 ½ kilograma divljači
 15 dekagrama sušenih varganja
 Jedna žlica ljute crvene paprike
 Jedna žlica slatke crvene paprike
 Malo bibera
 Soli po želji
 Svinjske nogice
 Čaša bijeloga vina
 Žlica koncentrata rajčice

Čobanac se kuha na umjerenj vatri, uz Polagano miješanje više od dva sata. Može se poslužiti uz tijesto. I TO JE TO!

Filip Gregurić i Denis Brbot, 2.d

Na hodnicima naše škole sve više učenika nosi dugu kosu

Duga kosa ponovo je u modi

Duga kosa popularna je u našoj školi

BORNA MIMIĆ, 2.b

Bavim se nogometom, a uzor mi je nogometaš španjolske reprezentacije Fernando Torres koji drži do svojega imidža. Nosi malo dužu kosu koja mu je uvijek raspuštena. Znam da je to nemoguće, ali pokušavam igrati nogomet kao Torres. Kad si mlad, imaš svoj san, a nije nemoguće da ti se on i ostvari. Kosu sam počeo puštati prije nešto više od mjesec dana. Volim sportski stil u odijevanju i poštujem svačije pravo da sam odlučuje što će nositi i kako će izgledati.

DANIJEL ŠALKOVIĆ, 2.b

Duga kosa oduvijek mi se sviđala. Kada sam bio mali imao sam dugu kovčavu kosu, ali sam se morao ošišati. Nakon nekoga vremena palo mi

je na pamet da je ponovo pustim. Počeo sam je puštati u šestom razredu osnovne škole. Svaki je dan njegovim i brinem se o njoj. Uzor mi je moj tata koji je u mladosti imao dugu kosu.

JOSIP NEKIĆ I FILIP NEMEC, 3.a

Mi volimo dugu kosu jer duga kosa je *cool*. Gledali smo jednu emisiju (nećemo reklamirati koja je TV kuća u pitanju) i saznali da duga kosa štiti od UV zraka, a UV zrake su štetne jer su ultravioletne!!! Preko zime nam se tijelo sporije hladi zbog kose, a i ljudi nas ne prepoznaju na ulici.

Ako govorimo o frizurama i kosi odmah nam na pamet pada ženski rod. Kovrče i kovrčice, mini-val i sve nijanse boja prelaze preko ženskih glava. Ali u posljednje vrijeme i sve više mladića njeguje određeni stil i počinje poklanjati pozornost svojoj kosi. Duga kosa nije pomodna novost. U prošlosti ona je mijenjala svoje oblike, ali svi dobro pamtimo francuske vladare s bujnim kovčama na glavi, velike filozofe i književnike koji su bili ponosni na svoju kosu. I dok se kosa nekada nosila raspušteno, u posljednje vrijeme sve se više pozornosti posvećuje urednosti kose tako da je ona najčešće skupljena u rep. Ni učenici naše škole nisu odoljeli najnovijoj modi, a koliko pozornosti posvećuju frizuri i zašto nose dugu kosu progovorili su neki od njih.

Borna igra nogomet i uzor mu je Fernando Torres

A što kažu djevojke o dugokosim mladićima:

Marija: Obožavam dugokose momke, posebno jednoga iz trećega razreda...

Ana: Više volim dečke s kratkom kosom, duga kosa mi na njima djeluje neuredno i ne volim je

Ivana: Ne gledam tko ima kakvu kosu. To je najmanje važno, važniji mi je karakter nego vanjski izgled.

Danijel Šalković njeguje kosu i veže ju u rep

Ana Nemeć i Mateja Kovač, 1.a

O nerazumijevanju starih i mladih progovorio je vaš Lutajući reporter

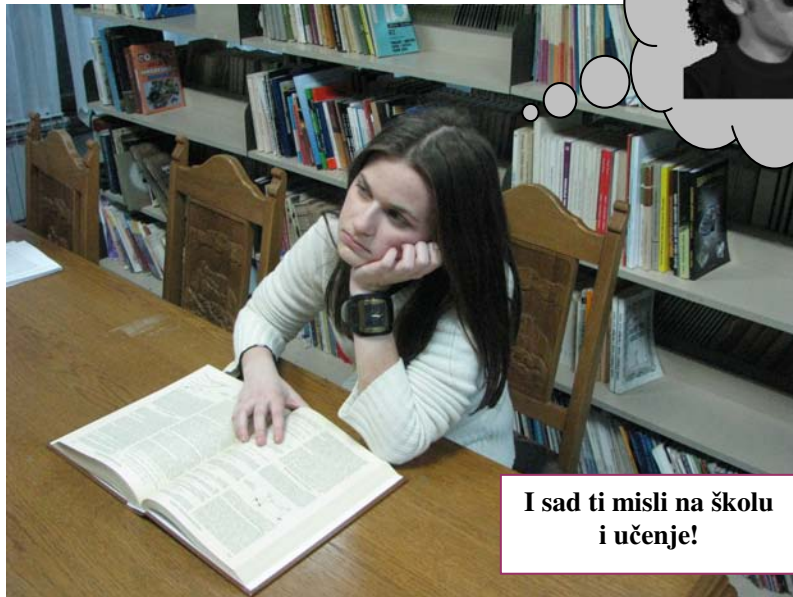
MOLIM VAS, SASLUŠAJTE

Glavni urednik dao mi je zadatak koji nije nimalo lagan. Moram proći školom, porazgovarati s učenicima i profesorima, ali i s roditeljima i otkriti što to dijeli današnje generacije, zbog čega nema više toliko naglašavanog sklada koji je prema riječima naših očeva i majki nekada vladao u školskim klupama.

Nije ni život nas, lutajućih reportera, baš zabavan. Idući školom moramo puno toga otkriti, biti objektivni, realno prikazati sve događaje, biti zabavni i nepristrani. Glavni urednik dao mi je zadatak koji nije nimalo lagan. Moram proći školom, porazgovarati s učenicima i profesorima, ali i s roditeljima i otkriti što to dijeli današnje generacije, zbog čega nema više toliko naglašavanog sklada koji je prema riječima naših očeva i majki nekada vladao u školskim klupama?

Koliko ja mogu biti objektivni, ne znam. Ali u pomoć ću pozvati i svoje roditelje koje ja od milja zovem „fosili“. Nije to zbog starosti, Bože sačuvaj! Ime su dobili prema nekoj popularnoj grupi uz koju su se upoznali i čije pjesme mama neprestano pjevuši.

Moji su roditelji sasvim prosječni. Imaju „debele“ minuse na računu, voze osam godina stari Fiat Uno, imaju mobitele (nikako da nauče slanje poruka i čini mi se da je to za njih nemoguća misija), kompjutor im je „nužno zlo“; sve u svemu tipična lošestojeca hrvatska obitelj s dvoje djece, u kojoj je starije, tj. ja, mnogo inteligentnije iako to ne pokazujem često. Obožavam njihove priče koje uglavnom počinju riječima: „U naše vrijeme“... i vrlo brzo ustanovljavam da je sve tada bilo bolje, od mlijeka i kruha do izlazaka i kina, njihovo ponašanje ne može se ni usporediti s ponašanjem današnje mladeži... Predavanje obično počinje vikendom pred moj izlazak. Nikako ne mogu shvatiti zašto ja izlazim u 22,00 sata kada bih po svim pravilima već trebao biti u krevetu. U njihovo vrijeme odlazilo se u rano

I sad ti misli na školu i učenje!

Rezultati reporterskoga lutanja

Iznijet ću mišljenje roditelja, učenika i profesora, a vi prosudite tko je u pravu:

RODITELJI

kino u 18,00 sati, kakav disco, kakvi noćni izlasci, to nije za „dobru i normalnu djecu“.

Nemojte me krivo shvatiti. Ja jako volim svoje roditelje, rijetko dolazim s njima u sukob, smatram da su sasvim u redu i ne bih ih mijenjao nizašto na svijetu. Ali smatram da često nisu u pravu. Vremena se mijenjaju, svaka nova generacija ima svoje izazove, svoje prohtjeve.

Mama je osobito voljela hrvatski jezik. I danas ponekad čita nekoga Nerudu i Jesenjina i sva se rastapa od ushita koji želi prenijeti i na mene. Ali što mogu, ne ide i gotovo...

Sve mi je to nešto preidealno. Ne mogu vjerovati da je tada sve bilo med i mlijeko, ali...

● Voljeli smo ići u školu. Profesori su za nas bili autoriteti, duboko smo ih poštovali. Nikada nismo kasnili na nastavu, na ulici smo ih izdaleka pozdravljali i smatrali smo da su oni uvijek bili u pravu. I ozračje u razredima bilo je pozitivno. Željeli smo doći do novih spoznaja, cijenili smo svaku pohvalu, a i profesori su se prema nama odnosili s poštovanjem.

● Ovu današnju generaciju uopće ne razumijem. Kako smo mi nekada teško živjeli! Dizali smo se rano, pomagali roditeljima oko stoke, poslije nastave kopali, išli u nadnice. Uvijek smo nosili odjeću starije braće i sestara. Imali smo ideale, želje, nadu i vjeru.

MOJE MIŠLJENJE !

⊙ Ne razumijem današnju mladost. Imaju sve, lijeni su, ne uče, žele samo provod. Posebno me smetaju izlasci. Nije u redu da dijete s petnaest ili šesnaest godina jutro dočekuje u alkoholiziranom stanju.

⊙ Ne mogu shvatiti vandalizam koji je prisutan kod današnje mladosti. Išarana pročelja zgrada, polomljene mladice po parkovima, izvrnute klupe i kante za smeće, slika je nedjeljnog jutra u Orahovici. Zašto?

Od roditelja sam sve mogao lako saznati, ali kako doći do mišljenja profesora. Koristit ću se svojom „izvanrednom“ moći zapažanja i iznijeti stavove nekih svojih profesora koje sam zapamtio onako usput i ne misleći da su važni...

PROFESORI:

⊙ Ponašanje učenika svakim je danom sve gore, izostanaka ima sve više, radne navike vrlo su slabe. Učenicima je teško nositi potreban pribor na nastavu, štite ih svi mogući pravilnici koje su dobro naučili, ali svoja prava i obveze ne znaju. Nemarni su, bezobrazni, sve je teže biti nastavnik, to je kruh sa sedam kora.

⊙ Ne znam što se događa s današnjom generacijom. Nekada su se maturanti opraštali s svijetom i pjesmom, duboko poštujući sve one koji su im pokušavali prenijeti svoje znanje i iskustva. A ovo danas prava je katastrofa. Polupijani učenici trče za prolaznicima i posipaju ih vodom i brašnom, pjevaju vulgarne pjesme. Kakav je to oproštaj, kakvi su to maturanti?

⊙ Nikada nije bilo teže biti nastavnik. Nestalo je uljudnosti i normalne komunikacije. Učenici su sve nezainteresiraniji. U pojedinim razredima teško se može održati disciplina, neki se učenici zaista nedolično ponašaju (čast izuzecima).

UČENICI:

⊙ Poštovanje profesora prema nama...Budemo ponekad kreteni, malo smo priglupi, neodgojeni smo... ima pokoji indolentni mužek, nekome od nas ne bi dali ni kože na čuvanje...

⊙ Svaki profesor traži svoje i smatra da je njegov predmet najvažniji. Najgore je pred polugodište i pred kraj godine kad započne prava *testomanija* i ispitivanje. Ne možeš se sastati sa snom, bauljaš po kući, izmiješaju ti se parabole i Rimljani, misliš da je Držić francuski pisac, a pametno zaključiš da su žabe pernate životinje...

⊙ U školi nas svi uče kako moramo biti objektivni, tolerantni, uzorni, kako svi imamo jednaka prava i kako nam profesori trebaju biti uzor. Ja mislim da to nije baš tako. Navest ću niz primjera: smije li profesor, koji bi nam trebao biti uzor, govoriti učenicima da od njih nema nikakve koristi, smije li profesor pričati učeniku iza leđa, a da mu to ne kaže u lice, smije li profesor izrugivati i omalovažavati učenike? Sve su to pitanja na koja učenici traže odgovore! Odgovor je naravno ne, jer kakav je to onda profesor?!

⊙ Ima jedna loša stvar koju profesori čine, a to je da su nepravedni u ocjenjivanju. Profesor ne može ocjenjivati učenike po simpatičnosti. Trebao bi se držati Pravilnika o ocjenjivanju i ocijeniti učenike po njihovom znanju! Takvih profesora ima i uvijek će ih biti, ali ja tu ne mogu ništa.

⊙ Nitko me ne želi čuti, ni profesori ni roditelji. Molim vas, saslušajte moje mišljenje!

I sad ti budi pametan. Ocijeni tko je u pravu. Roditelji, profesori, učenici... Teško je biti sudac... Ali vaš Lutajući reporter ima rješenje. Sastavio sam nekoliko pravila kojih bi se svi morali pridržavati i mislim da bi sve bilo bolje:

☺ Potrebno je međusobno uvažavanje.

☺ Roditelji i profesori moraju shvatiti da su se vremena promijenila, a i da nekada nije bilo sve tako idealno kako nam oni žele predočiti.

☺ O svakome problemu potrebno je porazgovarati.

☺ Učenici moraju izvršavati svoje obveze i biti odgovorni.

☺ Bježanje s nastave samo odgađa problem koji ti se vraća u daleko težem obliku.

☺ Moramo vjerovati jedni drugima.

☺ Bolje je deset puta pohvaliti učenika nego ga jedanput kazniti.

☺ U poštenom i iskrenom odnosu nisu potrebni pravilnici.

☺ Ponekad moramo oprostiti pogrešku jer svi možemo zgriješiti.

VAŠ LUTAJUĆI
REPORTER

Saznajte s kakvim se problemima nose današnje generacije

KAKO IZBJEĆI DEPRESIJU?

Ako se osjećaš izgubljeno, tužno, usamljeno ili jednostavno trebaš nekoga za razgovor, ne povlači se u sebe. Obrati se školskom pedagogu, profesoru, prijatelju ili nekoj drugoj osobi od povjerenja. TVOJ ŽIVOT JE DRAGOCJEN, ne dovodi ga u opasnost.

Rano ujutro spremaš se za školu s „knedlom u grlu”. Drhtavim rukama spremaš stvari u torbu i bacaš posljednji pogled na raspored sati da bi vidio koje užasne predmete imaš taj dan. Na putu do škole misliš kako si svakim korakom sve bliže još jednom danu pakla u školskoj klupi.

Prolaziš kraj pametnih ljudi kojima u školi sve ide od ruke, onih prekrasnih cura koje baš uvijek moraju biti u središtu svačije pozornosti, onog preslatkog dečka (ili cure) koji te jednostavno ne želi primijetiti. Misliš kako bi bilo najbolje da te nema.

Taj osjećaj (ili jednostavno takav dan) svaki je tinejdžer doživio barem jednom u svom životu. No što kada se ta mučnina i bol u želucu zadrže u tebi dulje od jednog ili dva dana, što kada te ta muka prati već dugo vremena i jednostavno misliš da nema izlaza. Tada je stvarno trenutak da potražiš pomoć dok se tvoje stanje može lako popraviti (i bez težih posljedica) i dok ne dođe do depresije.

Tinejdžerska depresija psihološki je poremećaj kod kojega dolazi do niskog samopoštovanja, problema u spavanju i jelu, osjećaja bespomoćnosti i tuge, nezainteresiranosti za nekadašnje voljene aktivnosti i slično. Ona se dva puta češće javlja kod djevojaka nego mladića. Uzroci mogu biti različiti: nekakav neuspjeh (većinom u školi), pritisak od strane roditelja ili sredine u kojoj se nalaziš, gubitak osjećaja vlastite vrijednosti, raspad obitelji, smrt voljene osobe i dr.

Što učiniti?

Ako se osjećaš izgubljeno, tužno, usamljeno ili jednostavno trebaš nekoga za razgovor, ne povlači se u sebe. Obrati se školskom pedagogu, profesoru, prijatelju ili nekoj drugoj osobi od povjerenja. Tvoj život je dragocjen, ne dovodi ga u opasnost.

Sonja Balaž, 4.a

Proveli smo anketu u četiri razreda naše škole i postavili smo učenicima nekoliko pitanja. Zamolili smo ih da nam na njih iskreno odgovore. Anketa je provedena među 83 učenika, 47 djevojaka i 36 mladića.

■ **Koliko si često u depresivnom stanju?**

- a) vrlo često – 27 učenika (19 djevojaka i 8 momaka)
- b) ponekad – 42 učenika (26 djevojke i 16 momaka)
- c) vrlo rijetko – 12 učenika (2 djevojke i 10 momaka)
- d) nikada – 2 momka

■ **Što je uzrok tvojoj depresiji?**

- a) odnos roditelja prema meni 23%
- b) neuspjehu školi 31%
- c) neprihvatanje okoline 35%
- d) ismijavanje školskih kolega 11%

■ **Što vas je dovelo do depresije? Opišite razloge.**

- Nekada mi je vrlo teško. Moja mama me ne razumije, neprestano me kontrolira i nema u mene povjerenja. Brani mi izlaske, vrlo često me vrijeđa, govori da će izludjeti sa mnom. Tada se najčešće povlačim u svoju sobu i pravim se da učim. Ali samo gledam u knjigu praznim pogledom, potištena sam i tužna. Dobra sam učenica i mislim da to od moje mame nisam zaslužila.

- Ne volim ići u školu. Oko mene je puno lijepih djevojaka, a ja nisam nimalo lijepa. Ne volim se gledati ni u ogledalo. Nitko me ne razumije. Utjehu pronalazim samo u učenju i nizanju petica. Roditelji se samo smiju i ne razumiju moj problem.

- Najgore je biti sam i ne imati iskrene prijatelje, a ja ih zaista nemam. Stalno sam u sukobu s ocem koji me uopće ne razumije. Što god napravim nije dobro, a njegovo maltretiranje čitave obitelji je „super“!

- Profesori imaju svoje ljubimce i to se jako osjeti. Mamini i tatini sinovi super prolaze, imaju bolje ocjene i nastavnici im sve toleriraju. Koliko sam puta bolje odgovarala od nekih pa sam dobila lošiju ocjenu. To me jako smeta i dovodi do depresije.

- Mislim da se nikome ne mogu povjeriti i da na ovome svijetu nema pravde za mene. Prijatelji su me izdali, iznevjerili su moje povjerenje, roditelji me ne razumiju.

- Moji roditelji ne rade i meni ne mogu gotovo ništa priuštiti. Vrlo mi je teško kada djevojke u razredu počnu pričati o robnim markama, a ja hodam u robu koju je mama jedva kupila u kineskoj trgovini. Znam da postoje druge vrijednosti, ali vrlo često padam u depresiju, povlačim se iz društva ne želeći da netko vidi moju pohabanu odjeću i izlizane cipele. Pravim se da mi to nije važno.

- U školi me nitko ne voli. Škola je puna licemjera koji mi se smiju iza leđa. Nema pravog prijateljstva.

Anketu provela: Mirela Mikičević, 1.a

Svatko stvara svoj vlastiti svijet i ima pravo na njega

Problem homoseksualnosti

Mnogi osuđuju homoseksualnost objašnjavajući ju kao nezdravu pojavu, psihički poremećaj i frustracijama ispunjen način života tipičan za društva na zapadu.

Ljubav je sastavni dio života, bez ljubavi se ne može. Ljubav primamo i dajemo na razne načine, cijeli se život vrti oko ljubavi. Ali često nam bude zabranjeno nekoga voljeti, nekome pokloniti srce, dušu. Sigurno ste zamijetili kako se u posljednje vrijeme sve češće u medijima govori i piše o pravima homoseksualnih osoba. Svi želimo nešto postići, planiramo budućnost. Koliko smo samo puta čuli: „Nema veze, važno da je živo i zdravo!” To su prva očekivanja i nadanja vezana uz najsretniji dan u vašem životu – rođenje djeteta. Ono je odrastalo uz vas, davali ste mu ono najbolje - mogućnosti koje vi niste imali, prilike koje vama nisu pružene, zatim je prohodalo, progovorilo, završilo školu, fakultet... Zapravo cijelo vrijeme gledate svoje dijete kako se pretvara u osobu za sebe, s vlastitim putom i vlastitim životnim izborima. No što kada se suočite s onime što nikako niste očekivali? Što kada vam kaže: „Mama, tata, ja nisam onakav kakvim me vi gledate?” Šok, suze, nevjerica, razočaranje... I tada sve ono što ste osjećali istodobno se pretvara u nešto drugo. Tražite gdje ste pogriješili. Odgovor je - nigdje!

Ta ista osoba suočena je s mnogim optužbama, prigovorima i ismijavanjem. Mnogi osuđuju homoseksualnost objašnjavajući ju kao nezdravu pojavu, psihički poremećaj i frustracijama ispunjen način života tipičan za društva na zapadu.

Vjerske zajednice također odbijaju ozakonjenje homoseksualnih veza i brakova jer kažu da bi „zakonsko prepoznavanje homoseksualnih zajednica poremetilo osnovne vrijednosti koje pripadaju nasljedstvu čovječanstva”.

Kako se razvijaju homoseksualne sklonosti i jesu li genetski uvjetovane ili ne, još nije znanstveno dokazano. Konzervativni ljudi zaziru od homoseksualaca ili, u najmanju ruku, ne toleriraju njihov način života. Osuđuju ih govoreći o bolesti. Ako bismo čak i

prihvatili tvrdnju o homoseksualnosti kao bolesti, onda govorimo i o nezaraznoj bolesti.

Homoseksualci čine 10% ukupne populacije i ako im samo pružimo ruku oni će živjeti normalnim životom, bez skrivanja i straha. Moramo prihvatiti društvo kao takvo jer svatko stvara svoj vlastiti svijet u kojem vrijede neka druga pravila.

Moramo spoznati da ovo nije Amerika, gdje skoro svaka veća institucija ima neku organizaciju za obranu prava homoseksualaca. Hrvatska je iznimno konzervativna zemlja i svaka nas posebnost čini čudnima i drukčijima od sredine u kojoj živimo. Moramo razumjeti i pomiriti se s činjenicom da smo različiti i da svatko ima pravo birati svoj životni put.

Zamolili smo učenike da iznesu svoja mišljenja o ovoj temi. Evo neka od njih:

- Smatram da svatko ima pravo na svoj život pa tako i homoseksualci. Ako nikoga ne vrijeđaš ili ne zlostavljaš, zašto ne bi imao pravo na svoju ljubav? Nedavno sam u Latinici gledala čovjeka pedesetih godina koji je iskreno progovorio o svojoj tridesetogodišnjoj ljubavi prema muškarcu. Obrazovan, kulturni, slikar koji živi i radi u Engleskoj, ostavio je na mene dojam uljuđenosti i poštenja.

Kakav stav imaju naši učenici o homoseksualcima? Pokušali smo saznati odgovore i ušli u nekoliko razreda s molbom da odgovore na našu anketu. U početku smo nailazili na odbijanje. Posebno o tome nisu željeli razgovarati dečki. Zatražili smo pomoć profesora i naša je anketa provedena.

U anketi su sudjelovala 72 učenika: 38 djevojaka i 34 mladića.

1. Smatrate li da je homoseksualizam bolest?

Da: 78%

Ne: 13%

Ne želim se izjasniti: 9%

2. Da saznate da vam prijatelj/prijateljica imaju homoseksualne sklonosti, što biste učinili?

Ne bih se više družio/družila s njim/njom: 85%

Prijateljstvo mi je najvažnije: 11%

Ne želim odgovoriti: 4%

3. Poznajete li osobu s homoseksualnim sklonostima?

Da: 9%

Ne: 91%

Zašto se neki moraju skrivati?

- Kada smo bili u Beču, na ulici smo vidjeli dva visoka, zgodna muškarca kako se drže za ruke. Normalno, odmah smo pokazali gdje pripadamo. Dok su ostali ljudi mirno i nezainteresirano prolazili pored njih, dečki iz moga razreda počeli su dobacivati neukusne primjedbe, ceriti se, oponašati mladiće. Malo mi je bilo neugodno. Smatram da svatko ima pravo izraziti svoju ljubav prema drugome, bez obzira što je to osoba drugoga spola.
- Ne mogu o tome ni govoriti. To je za moje selo previše. Moja baka kaže da nam je sve to donijela Amerika. Nije važno tko nam je to donio, ali ljudi moji, pa to je sto posto bolesno!
- Smatram to bolešću i nitko me neće uvjeriti u suprotno. Ja sam kršćanin, idem u crkvu i smatram da se to protivi ljudskim i Božjim zakonima.

Utječe li glazba na naše razmišljanje i ponašanje?

Glazba – nezaobilazna autocesta života

Kad bi stjecanje glazbenoga ukusa proizlazilo iz kvalitete i složenosti glazbe, onda bi zasigurno učenici koji glazbeni ukus pokazuju odijevanjem, u školu dolazili obučeni u kostime opernih pjevača ili u svečanim odijelima koje na sebi imaju svirači u orkestru, dok bi im frizure bile slične Beethovenovoj i Mozartovoj.

Kao sredstvo iskazivanja slave, pobjede, ljubavi prijateljstva, društvenih i političkih te nebrojeno drugih stvari, glazba se uvukla u svaki kutak ljudskoga života.

Podimo samo od srednjoškolaca. Mislim da ne postoji nijedan učenik u našoj školi za kojega određena vrsta glazbe nije omiljena. Mnogi učenici pokazuju svoje glazbene ukuse tako što se odijevaju u skladu s glazbom koju slušaju. Mislim da je to nepotrebno i da se pokazivanje glazbenoga ukusa javnosti može postići na druge načine. Jedan od tih načina sigurno je učenje

sviranja instrumenata koji su zastupljeni u omiljenom bendu ili pjevanje njihovih pjesama. Drugi je način npr. javni nastup ili osnivanje vokalno-instrumentalne grupe. Mislim da svi u razredu znaju da je moja omiljena grupa Prljavo kazalište premda se ne odijevam kao oni. Dakle, po mom mišljenju nošenje hlača koje se vuku pet metara iza vas ili uređivanje frizura koje vas čine pola metra višim nego što jeste, potpuno je nepotrebno.

Kad bi stjecanje glazbenoga ukusa proizlazilo iz kvalitete i složenosti

glazbe, onda bi zasigurno učenici koji glazbeni ukus pokazuju odijevanjem, u školu dolazili obučeni u kostime opernih pjevača ili u svečanim odijelima koje na sebi imaju svirači u orkestru, dok bi im frizure bile slične Beethovenovoj i Mozartovoj. No ukusi su onakvi kakvi jesu te je, na sreću mnogih u ovom razdoblju, dopušteno odijevanje i pjevanje po želji.

Čovjek stvara glazbu, ali i glazba stvara njega, zato tolerirajmo glazbene ukuse jer odavno se zna: „Tko pjeva, zlo ne misli.“

Borna Pelić, 4.a

Glazba mladih

„Pogledaj ga, sluša narodnjake!“ često čujemo u školi, na ulici ili u parku. Je li istina da danas, unatoč brojnim vrstama glazbe, sve više mladih sluša narodnjake? Možda je to istina, no još uvijek postoje „vjernici svoje glazbe“.

Mnogi narodnjake smatraju „smećem“. Zanimljivo je to da su ljudi samo za ili protiv te vrste glazbe, tj. postoje ljudi koji ne podnose narodnjake i to jasno pokazuju, i ljudi zaljubljeni u „cajke“. Teško ćete pronaći osobu koja će reći da su joj narodnjaci dosta dobri, ali opet ne za njihov ukus. Uz mnoge vrste glazbe javljaju se i mnogi stilovi odijevanja. Primjerice, punkeri nose irokeze, kožne jakne, naušnice i pirsinge. Oni koji su u šarenim bojama i nose palestinke pretežno slušaju rock ili rege. Naravno tu su i dugokosi metalci, rapperi sa širokim majicama i hlačama... A kako bismo definirali one koji slušaju narodnjake?!

Na pitanje treba li zabraniti narodnjake postoje mnogi odgovori. No jedan je sigurno najtolerantniji. Svaki čovjek ima svoja prava, što znači da mu nitko ne može braniti ono što želi čuti. Narodnjaci bi se možda mogli zabraniti u slučaju da su sadržaji pjesama toliko pretjerani da nisu za ljudske uši i da su izvođači kriminalci i neprijatelji države. Na svu sreću, još nisu dosegli tu mjeru... I bolje!

Nikola Kašić, 2.a

Zanimalo nas je što u današnjem glazbenom šarenilu slušaju naši učenici. Obišli smo četiri razreda opće gimnazije i tri razreda strukovne škole. Zamolili smo ih da naprave ljestvicu pjevača, pjevačica i grupa koje slušaju na domaćoj glazbenoj sceni i van Hrvatske. Kad smo pregledali rezultate, začudili smo se koliko su rezultati, bar što se tiče domaće glazbe, slični pa smo bez ikakvih problema složili konačnu ljestvicu. Kod strane je glazbe bilo svega: od rocka, preko rapa, jazza, r'n'b- a, countryja do starih šlagera. Prilično smo se napatili dok smo napravili konačnu ljestvicu strane glazbe, ali nadamo se da ste zadovoljni rezultatima.

DOMAĆA TOP LISTA

1. HLADNO PIVO
2. AZRA
3. OPĆA OPASNOST
4. URBAN & 4
5. GIBONNI
6. PRLJAVO KAZALIŠTE
7. ELEMENTAL
8. TBF
9. DIVLJE JAGODE
10. ZABRANJENO PUŠENJE

STRANA TOP LISTA

1. PANTERA
2. RIHANNA
3. NIRVANA
4. BEYONCE
5. CHILDREN OF BODOM
6. 2PAC
7. PUSYCAT DOLLS
8. CRADLE OF FILTH
9. PRODIGY
10. AC/DC

Anketu provele:
Mirela Mikičević i Tena Krmpotić, 1.a

Koja je cijena uspjeha?

Druga strana medalje

Zašto više nisu bitni trud, želja i borba, a zatim njihov konačan rezultat, već samo pobjeda, odnosno uspjeh, bez obzira na koji ih način ostvarili?

Svatko tko ju samo jednom, pa makar i na kratko okusi, neće se suzdržati pred onom narodnom: *Sladak je okus pobjede*. Mnogi bi potvrdili da je pobjeda ta koja nas čini ponosnima te da baš ona u nama budi osjećaj nadmoći i samopouzdanja. No, nedvojbeno je da svatko u sebi nosi onaj, ponekad samozatajan, a ponekad i vrlo glasan i hirovit, glas koji nas bodri i tjera za većim, snažnijim i bržim, pa sve do vrha. Samo jednim osvrtom na društvo koje nas okružuje opazit ćemo sebe kao malu mrvicu u borbi za vlastito ja koja se gradi na nizu pobjeda, ali i ruši na temelju samo jednog poraza, pa čak i za manje.

Danas društvo teži savršenstvu i nepogrešivosti, a sve ono što se nalazi ispod granica njihova standarda ili bolje rečeno visoko postavljene letvice, odbacuju i zaboravljaju, ne pokušavajući ni razumjeti svijet koji se nalazi ispod.

Svaki uspjeh, kao i neuspjeh, možemo pripisati samo svome trudu, a nadasve svojim mogućnostima, jer nitko ne može postići nešto što nije u okviru njegovih mogućnosti i sposobnosti, a u tome zapravo i leži najveći problem današnjega društva. Uzmimo samo za primjer nastup Blanke Vlašić na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu. Svi su od nje očekivali zlatnu medalju, a time ju i dizali u nebesa kao kraljicu visina. No, na veliko razočaranje prognozera, Blanka nije uspjela, osvojila je kako se govorilo *tek srebro*, što nikome od njih nije bilo dovoljno. Nju nitko nije podcjenjivao, niti slutio takvom ishodu, ali ipak pod pritiskom društva i prevelikih očekivanja, i ona je pokleknula. Naravno, nakon toga svatko je postao stručnjak zaključivši da je Blanka zapravo izigrana te da je zbog toga popustila i njezina koncentracija. Nije se nitko zapitao, jesu li očekivanja i pritisak koji su stvoreni oko nje i koji su ju na jedan način *vakumirali*, zapravo povukli prema dolje.

Možda bi bliži primjer bio utakmica ŽRK Orahovica, te "njihova igra bez srca", kako su to neki stručno nazvali. Ne mogu reći da se naša igra toga dana mogla pohvaliti, ali takve osude bile su pretjerane. Kako netko uopće i može pomisliti da djevojke koje se bave sportom i koje vole tu igru, što je uistinu rijetkost u današnjem društvu, mogu igrati bez srca. Nitko nije mario kako ćemo se mi osjećati kad čujemo da u nas nemaju povjerenja te da ne zaslužujemo poštovanje gledatelja jer su naše utakmice sramotne. Ljudima je normalno prospitati kritike bez imalo razmišljanja hoće li se nekoga povrijediti ili ne. Mogla bih to slobodno istodobno nazvati i cinizmom i dvoiličnošću. U takvim okolnostima teško je postići i ostvariti svoj vlastiti cilj, a kamoli još i nečija nerealna očekivanja.

Zašto je to tako, zašto više nisu bitni trud, želja i borba, a zatim njihov konačni rezultat, već samo pobjeda, odnosno uspjeh, bez obzira na koji ih način ostvarili? Koristeći se raznim trikovima i varkama svatko je sposoban dostići svoj cilj rušeći svijet pred sobom, no mnogo je onih koji to mogu postići na pravedan i ispravan način. Ogorčeno svojim neuspjesima i propustima, društvo svaku i najmanju pogrešku pojedinca kažnjava, ne bi li spriječilo daljnje neuspjehe, što upravo dovodi do suprotnog učinka.

Mirna Marković, 3.a

Spremni za nove pobjede

Naši košarkaši pred novim izazovom

Ove smo godine ušli u natjecanje kao glavni favoriti za osvajanje prvoga mjesta na županijskom i prolazak na regionalno natjecanje. To smo očekivanje i opravdali. U našem sastavu igraju Josip Brkić, Jurica Erceg, David Jambrešić, Filip Gregurić, Nikica Jovanović i prva petorka: Adriano Jukić, Denis Brbot, Luka Bartolović, Filip Poznić i Daniel Lazar, predvođeni trenerom Goranom Hribarom. U prvome kolu, koje se igralo u Orahovici, igrali smo protiv jedinih konkurenata za prolazak, Slatine i virovitičke Gimnazije, ali i te smo utakmice dobili. Prvu utakmicu igrali smo protiv Slatine i u njoj smo se morali malo i *oznojiti* jer se nismo razbudili, ali kontrolirali smo rezultat od početka do kraja. Drugu utakmicu igrali smo protiv Virovitice (kada smo se već dobro razbudili) i bez problema smo pobijedili tako da je trener Hribar dao priliku svima. Još nam preostaju dvije utakmice protiv momčadi iz Virovitice, ali vjerujemo da ćemo i njih dobiti i otvoriti si put za regionalno natjecanje. Pošto smo mlada ekipa i sam prolazak dalje bio bi veliki uspjeh i bili bismo zadovoljni i jednom pobjedom na tome natjecanju. Sigurni smo da ćemo u svakoj sljedećoj utakmici dati sve od sebe, a budućnost...ona pripada nama!

Daniel Lazar, 2.a

Školski košarkaški tim i njihov trener Goran Hribar

Na prethodnim ste stranicama mogli vidjeti kako se u našoj školi puno radi. A znate onu: *Tko radi taj i griješi*. Izdvojili smo za vas neke od lapsusa ili bolje rečeno bisera koji su se mogli čuti na satima, ali varate se ako mislite da su među njima samo učenički . . ima tu i onih *nepogrešivih* nam profesora. Svi vi koji se prepoznate nemojte se ljutiti, budite sretni jer ste napokon dospjeli u novine, pa makar i one školske!

Biserna prašina

- Učenici:** **A.U.** Brzo zatvorite vrata dobit ću krvavo oko!
A.F. Kao Romeo i Julija na Titanicu!
A.U. Što ću ja pisati o Gjalskom kad on ne zna ništa o meni?!
- A.U.** pod kemijom objašnjava nešto profesorici **G.Š.**, a **L.M.** na to doda: Ma nemojte nju slušat, ona je plavuša...joj, pa i vi ste isto!
- M.S.** Profesorice mogu na wc, gladna sam?!
- K.M.** Kip domovine vu početku leta napisao je Štoos...ne mogu se sjetiti kako se zvao...a da, Cico Štos!
- D.K.** Makni se, meni je gusto.
 Profesorica pita: U kojem je licu navedeni glagol? **K.G.** Ženskom licu!
- I.J.** Blaženi čas i hipi!
- M.V.** Nema teroretske šanse.
- A.B.** Nagli porast rasta stanovništva.
- A.Z.** Ja to ne da ne mogu nego nad ne mogu.
- D.K.** Stupnjevi kelvini
- D.K.** Ja ću zaokružiti na sve decimale.
- Profesorica:** Navedi likove u Plautovom Škrtcu! **L.M.** Megador i ...(po razredu se čuje šaputanje od kojega je učenik prepoznao samo prva dva slova) ...Fegador!
- Profesorica** otvara imenik i proziva učenika za odgovaranje. Učenik **L.M.** govori: Znao sam, to je zato što sam iz Čačinaca!

Neki se jednostavno boje fotoaparata

Uživanje u slavonskim tartufima može biti opasno. Pazite!

Da, da...na Slavinu samo razgledavamo!

Ovako to izgleda kada profesor objašnjava, a učenici pozorno slušaju

Ravnatelj u akciji. Prihvaćamo dobre ponude za transfer.

Profesori:

J.S. Jednom sam rekla da sam već tri puta rekla!
P.L. Vas ostali otvorite bilježnice.

S.K. Vremena su se promjenjale.

J.S. Imamo gradiva više od previše.

S.L. Kad je i koje godine potpisan ugovor u Schengenu?

LJ.B. Navedite kondicional bilo kojeg glagola pjevati!

S.L. Naknada za prolazak kroz tunel – tunelarina.

P.L. Ako to ne bude barem jedan, onda nek' to budu barem dva sata.

S.K. Hrana izaziva **vodu**. (žed)

M.K. Je l' mogu pingvini preplivati preko Ekvadora? **T.M.** Pa zar niste gledali Madagaskar?

J.S. Šutite, ne vidim!

A.Š. Hrvati su došli na ovo prostovlje.

D.Z. Kako možemo ispitivati čovjekov **zvuk**? (sluh)

P.L. Nemojte mi zvjerlat okolo i bit prazni!

U našoj su školi svi tako sretni da ni u najtežim uvjetima rada ne skidaju osmijeh s lica

Čekaj da me veliki daci slikaju za novine!

Novinari BOOM-a

